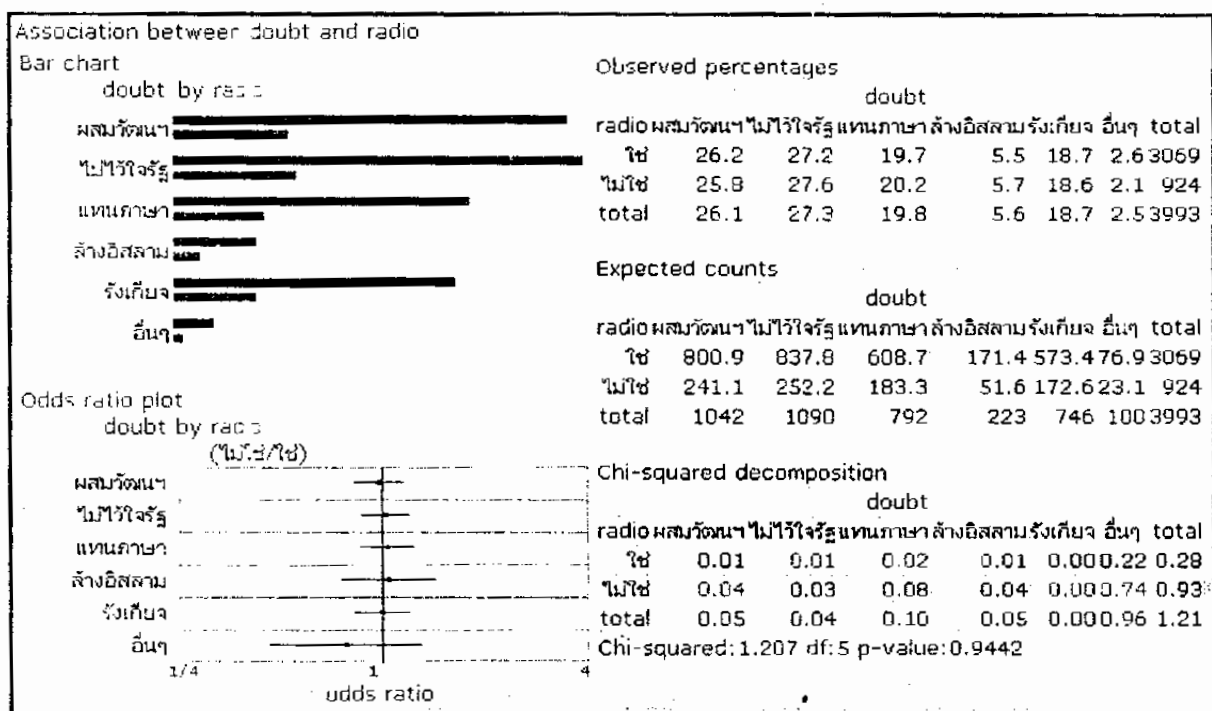

ถูกผสมกลมกลืน (26.0%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (19.8%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (18.7%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (6.0%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (3.3%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 27 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงกับการรับรู้ข่าวทางวิทยุ

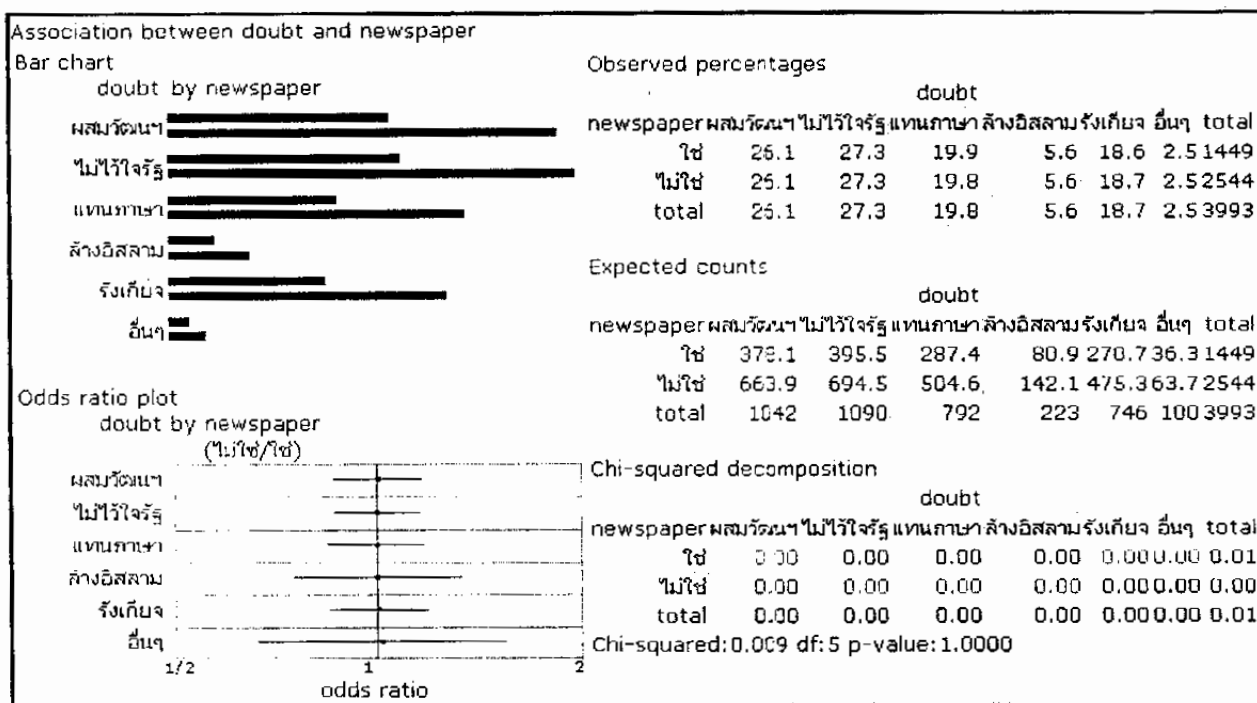

จากภาพที่ 27 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าคุณภาพการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (27.2%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (26.2%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (19.7%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.7%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (2.6%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าคุณภาพการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (27.6%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (25.8%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (20.2%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.6%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (2.1%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 28 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงกับการรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์

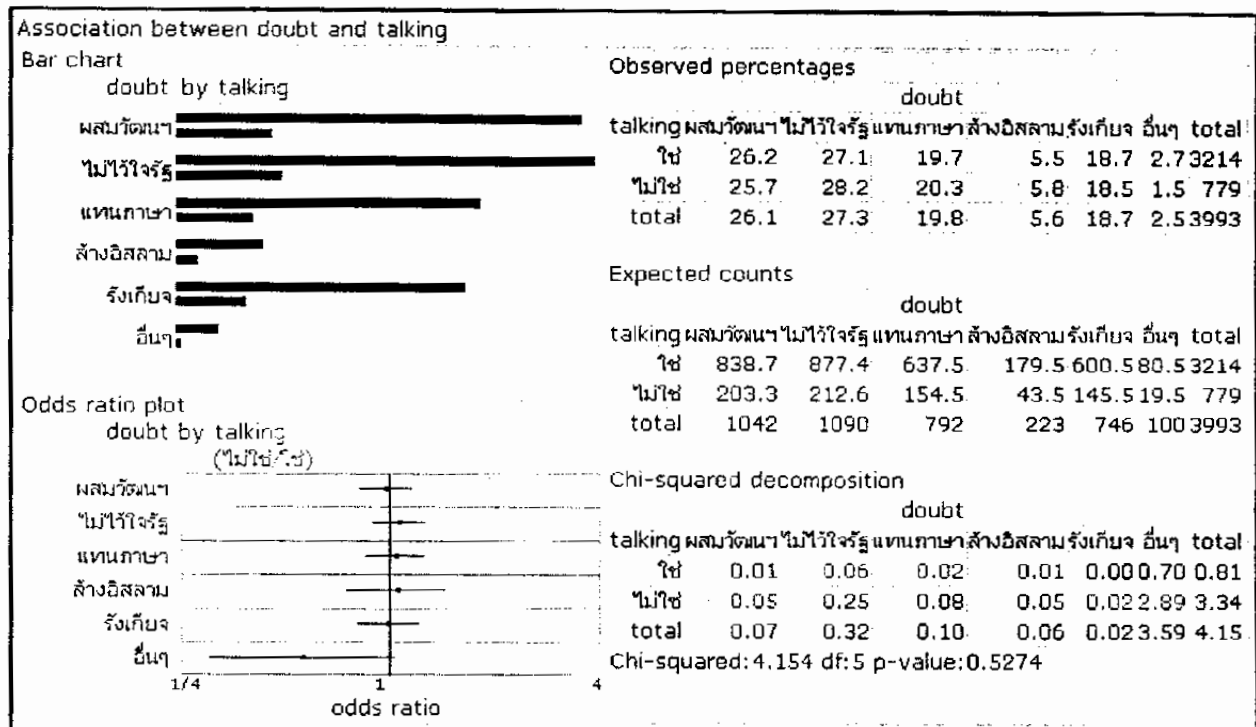

จากภาพที่ 28 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (27.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (26.1%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (19.9%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.6%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (2.5%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (27.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (26.1%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (19.8%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.7%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (2.5%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 29 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงกับการรับรู้ข่าวโดย
การพบปะพูดคุย

จากภาพที่ 29 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (27.1%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (26.2%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (19.7%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.7%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (2.7%)

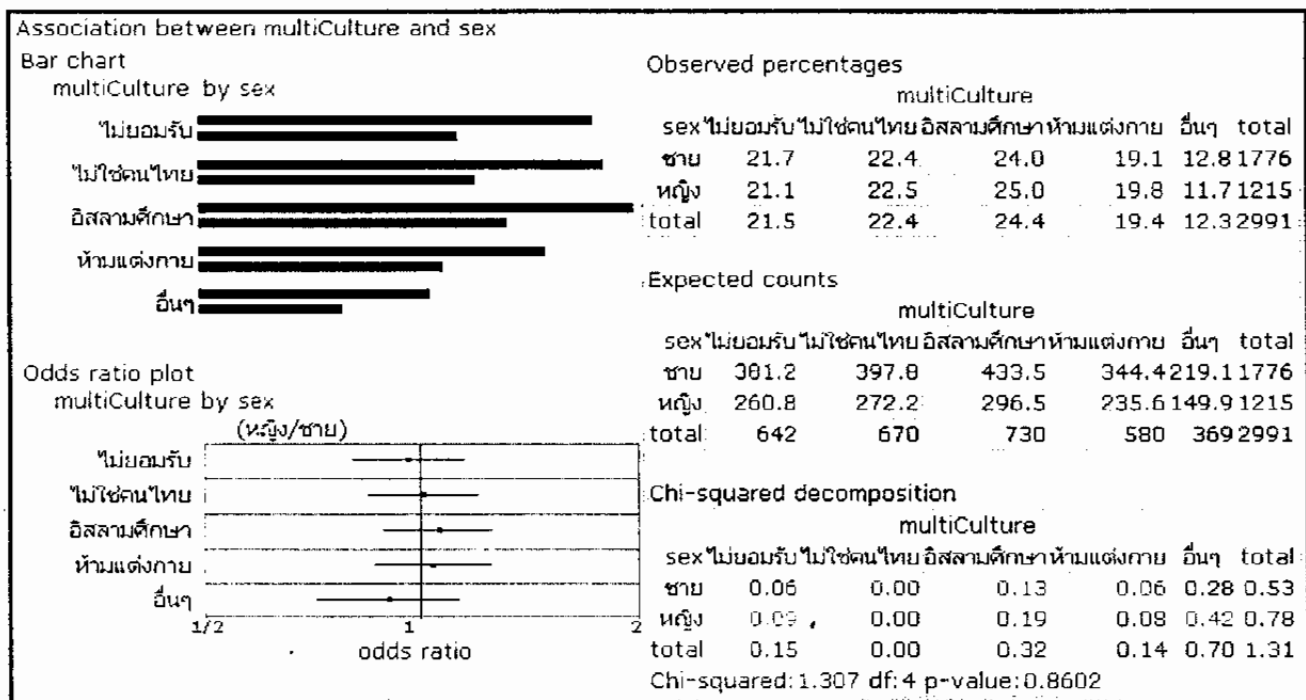
ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่รัฐมากที่สุด (28.2%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมถูกผสมกลมกลืน (25.7%) นำภาษาไทยทดแทนภาษามลายูถิ่น (20.3%) เจ้าหน้าที่รัฐรังเกียจมุสลิม (18.5%) ศาสนาอิสลามถูกทำลาย (5.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (1.5%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความหวาดระแวงที่ไม่แตกต่างกัน

3.3 สาเหตุความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม

การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อสาเหตุความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมตามตัวแปรเพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ตำแหน่งทางสังคม การรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์ การรับรู้ข่าวทางวิทยุ การรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ และการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย ปรากฏผลดังภาพที่ 30-39

ภาพที่ 30 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับเพศ

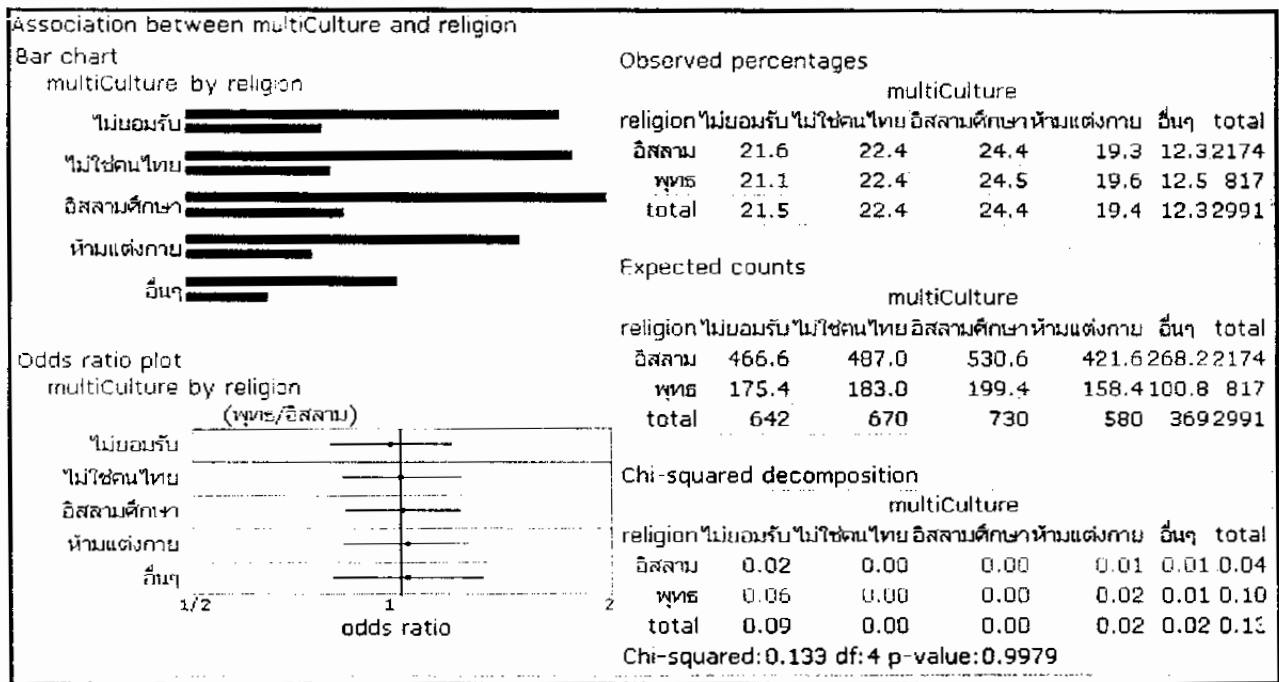

จากภาพที่ 30 แสดงว่าประชาชนเพศชายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.7%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.8%)

ประชาชนเพศหญิงมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (25.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.5%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.7%)

ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 31 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับศาสนา

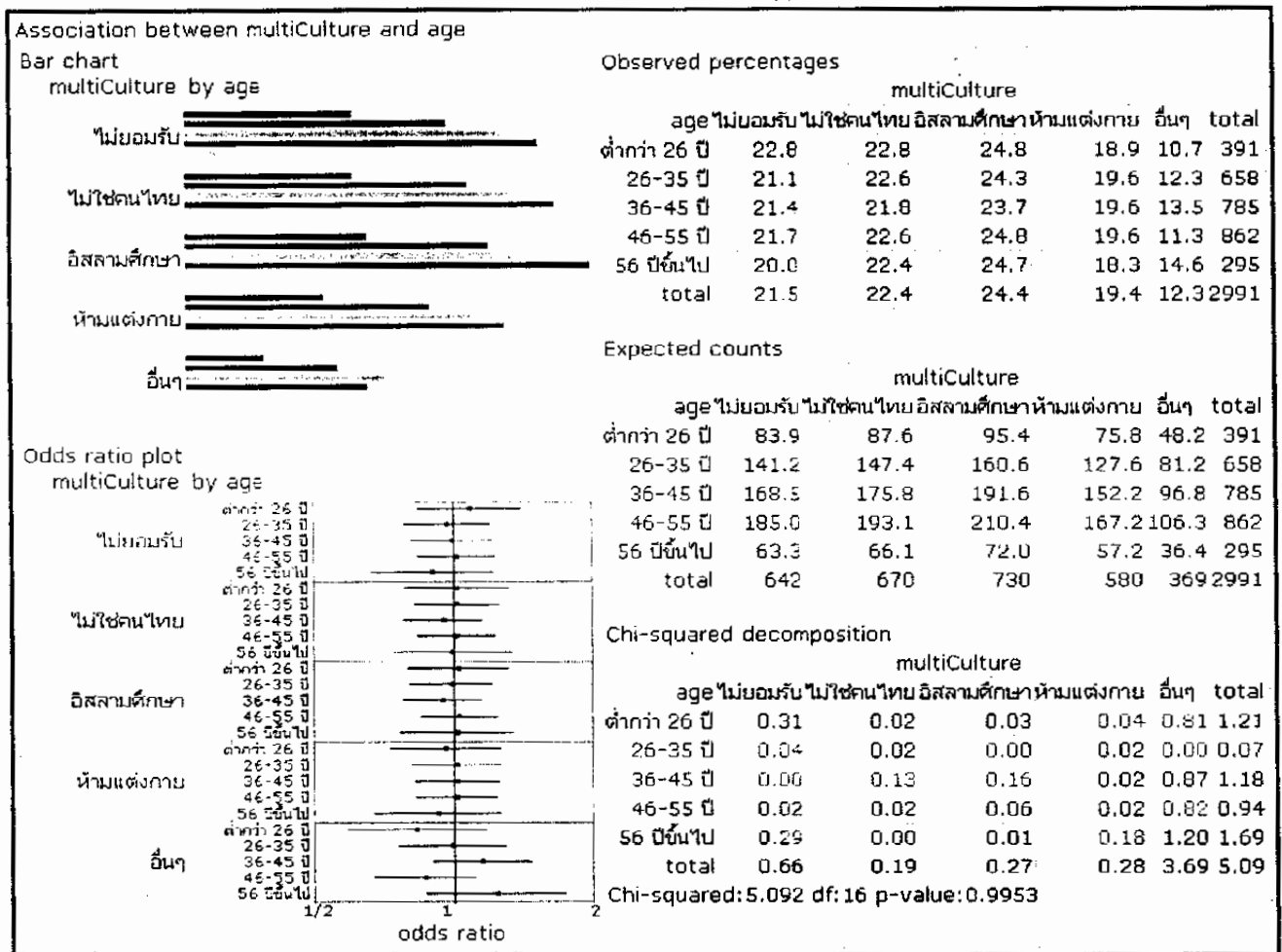

จากภาพที่ 31 แสดงว่าประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.4%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไมยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.6%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.3%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.3%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.5%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไมยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.5%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 32 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับอายุ

จากภาพที่ 32 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 26 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.8%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.8%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (22.8%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (18.9%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (10.7%)

ประชาชนที่มีอายุ 26-35 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.6%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (12.3%)

ประชาชนที่มีอายุ 36-45 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (23.7%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (21.8%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.4%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลัก

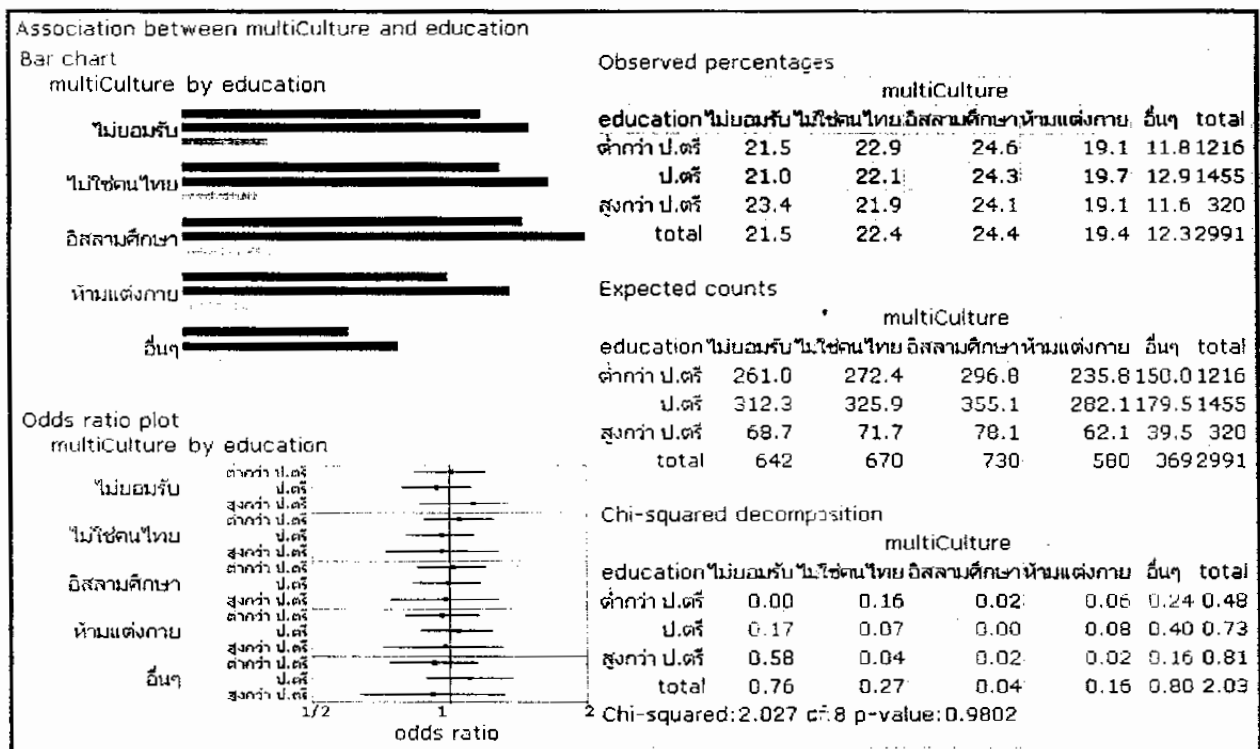
ศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.5%)

ประชาชนที่มีอายุ 46-55 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.8%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.6%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.7%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.3%)

ประชาชนที่มีอายุ 56 ปีขึ้นไปมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.7%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (23.0%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (18.3%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.6%)

ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 33 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับระดับการศึกษา

จากภาพที่ 33 แสดงว่าประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.6%)

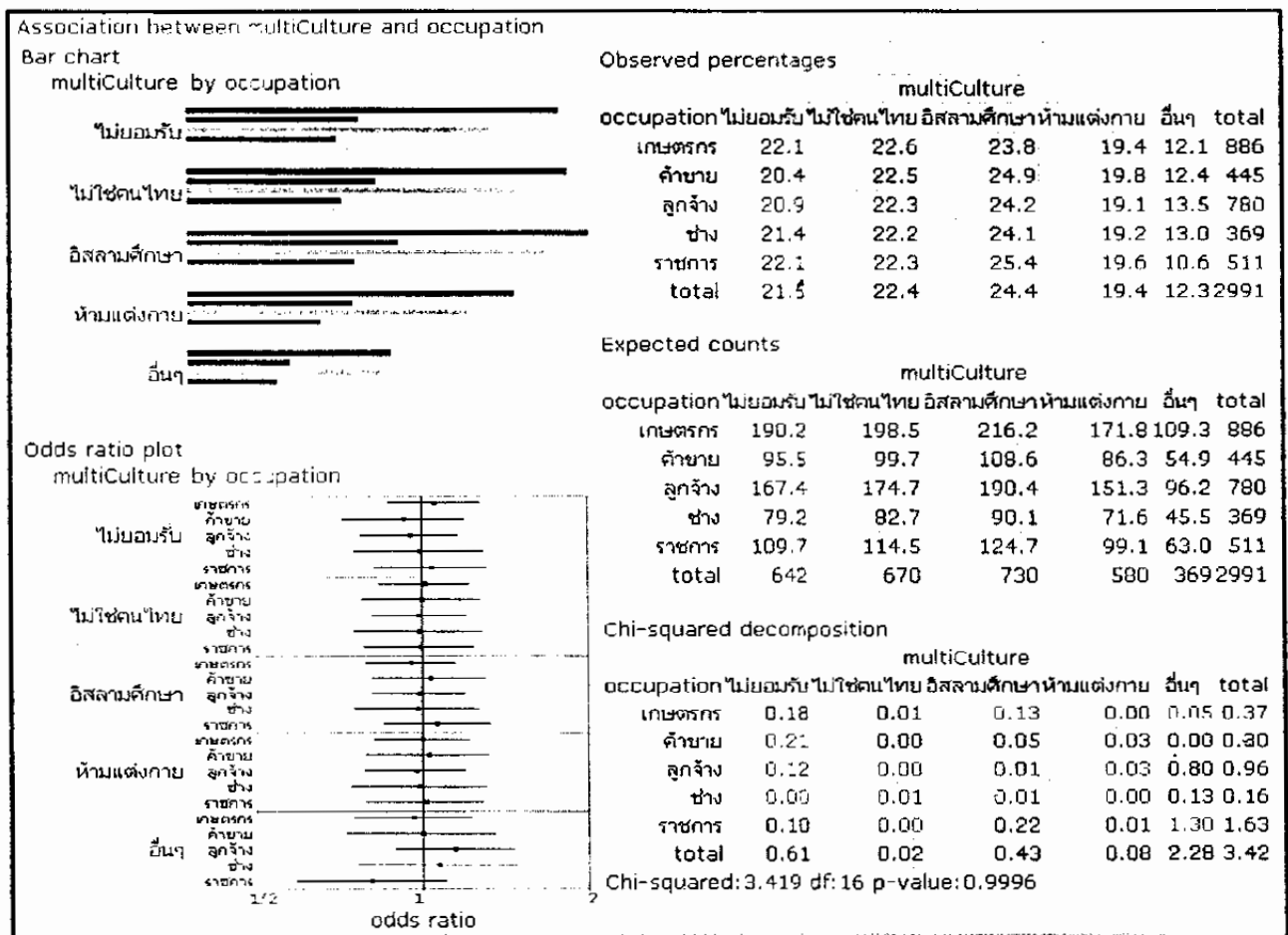
รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.9%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.5%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.8%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.1%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.0%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.9%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.1%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (23.4%) เหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (21.9%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.6%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 34 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับอาชีพ

จากภาพที่ 34 แสดงว่าประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรรมมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (23.8%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.6%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (22.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.1%)

ประชาชนที่มีอาชีพค้าขายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.9%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.5%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (20.4%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.4%)

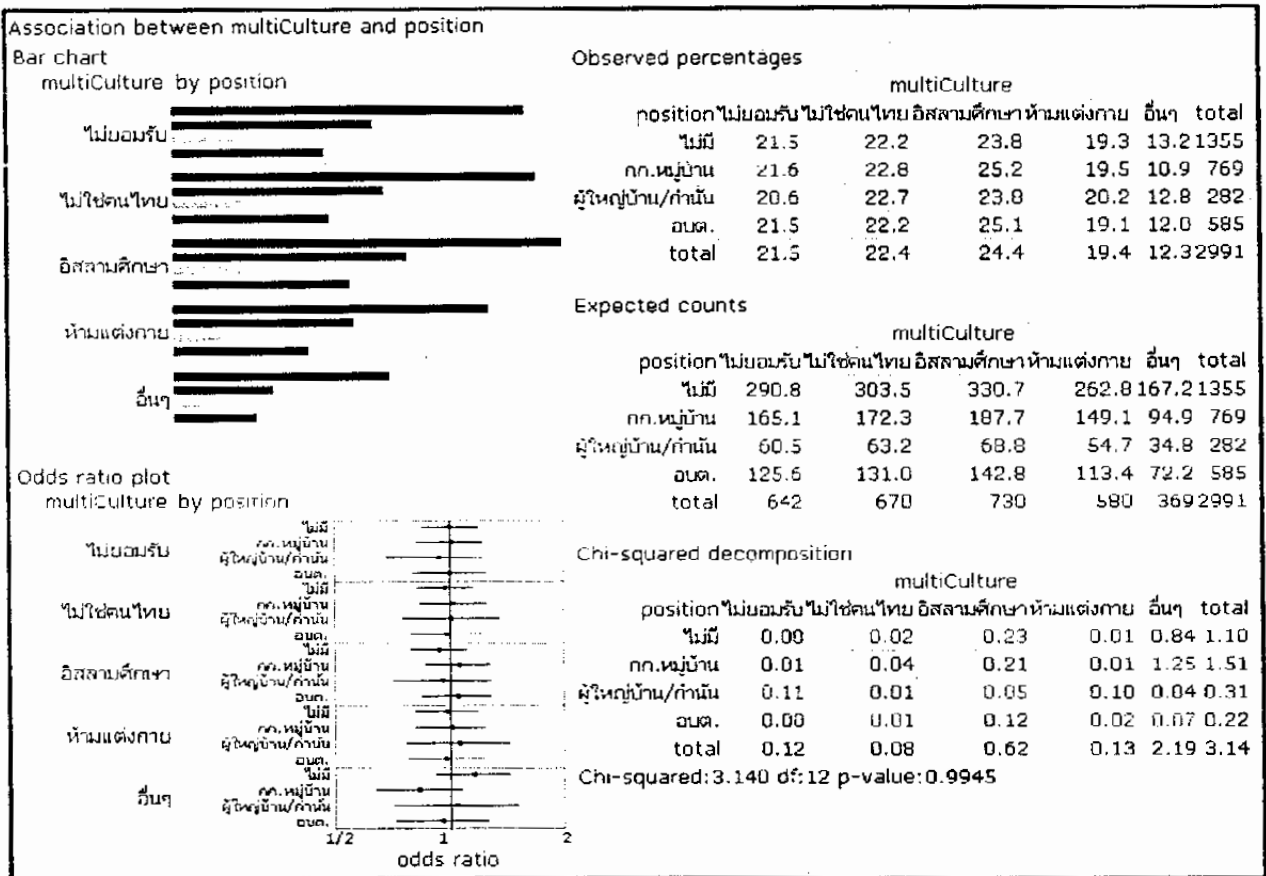
ประชาชนที่มีอาชีพลูกจ้างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.2%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.3%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (20.9%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.5%)

ประชาชนที่มีอาชีพช่างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.1%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.2%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (20.9%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.0%)

ประชาชนที่มีอาชีพรับราชการมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (25.4%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.3%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (22.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.0%)

ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 35 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับ
ตำแหน่งทางสังคม

จากภาพที่ 35 แสดงว่าประชาชนที่ไม่มีตำแหน่งทางสังคมมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (23.8%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.2%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.5%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.2%)

ประชาชนที่เป็นกรรมการหมู่บ้านมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (25.2%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.8%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.6%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (10.9%)

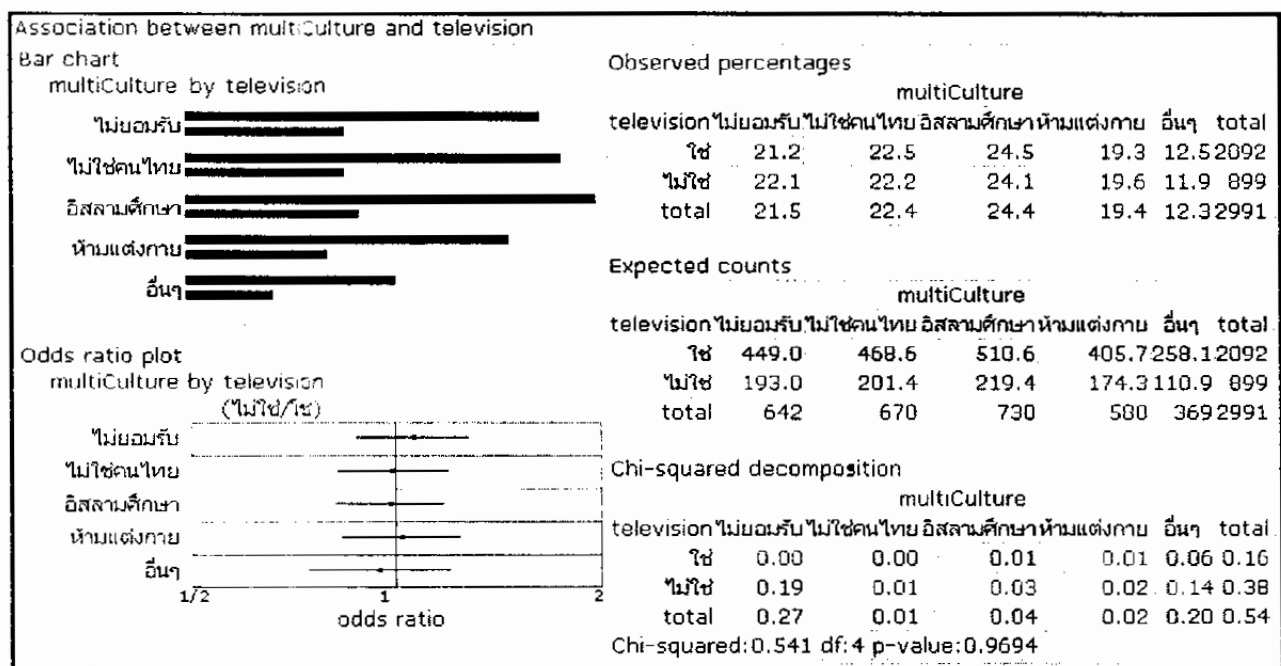
ประชาชนที่เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (23.8%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียด

หยาบมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.7%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (20.6%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (20.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.8%)

ประชาชนที่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (25.1%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเหยียดหยาบมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.2%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.5%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.0%)

ประชาชนที่ดำรงตำแหน่งทางสังคมต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 36 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับการรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์

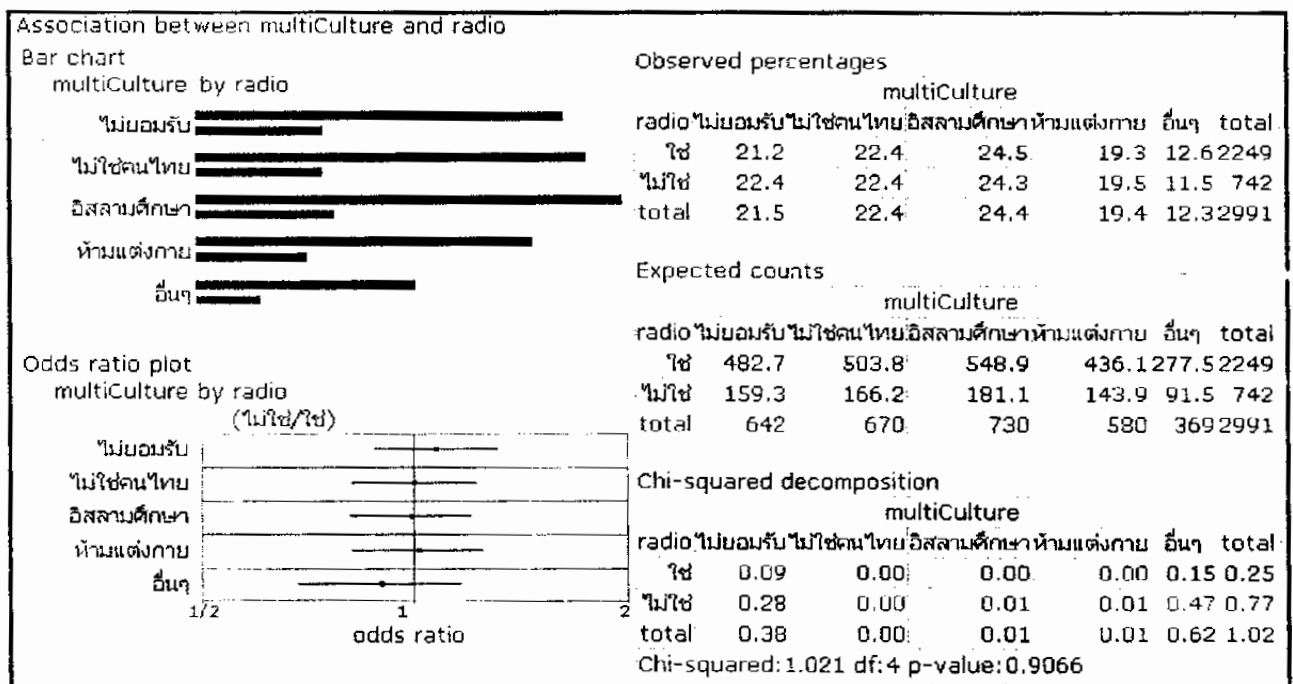
จากภาพที่ 36 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.5%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเหยียดหยาบมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.5%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.2%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.3%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.5%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.1%) รองลงมามี

สาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.2%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (22.1%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.9%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 37 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับการรับรู้ข่าวทางวิทยุ

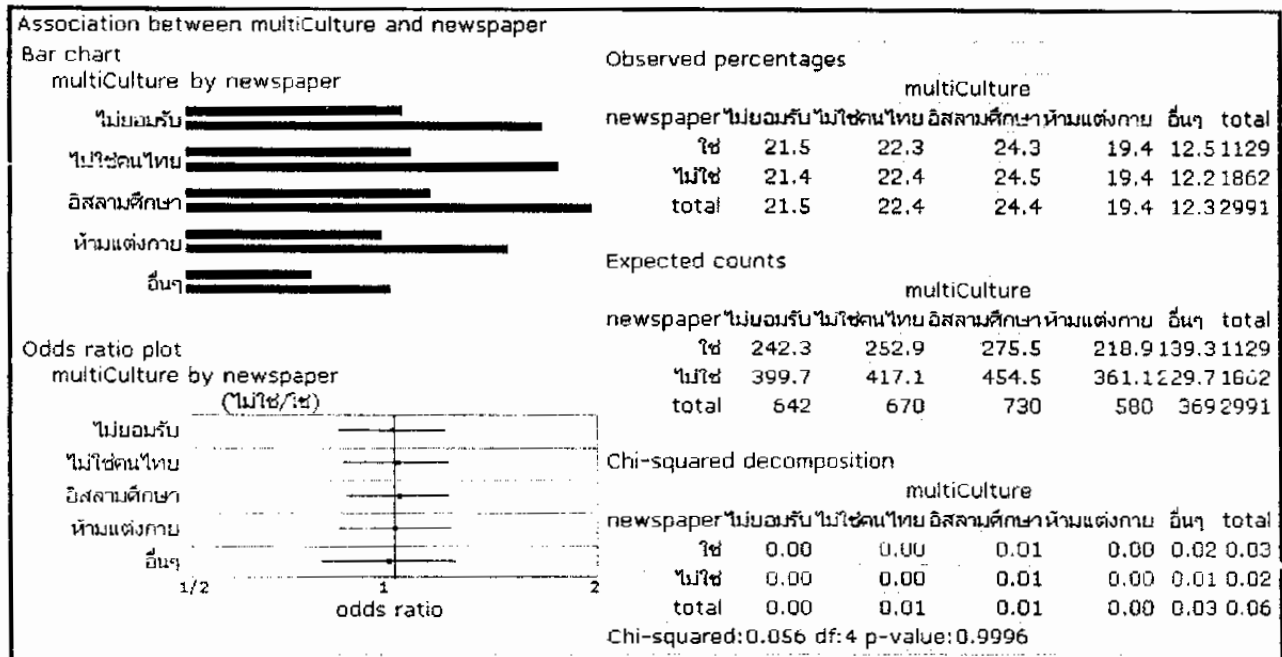

จากภาพที่ 37 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าการไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.5%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.2%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.3%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.6%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าการไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.3%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (22.4%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.5%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 38 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับการรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์

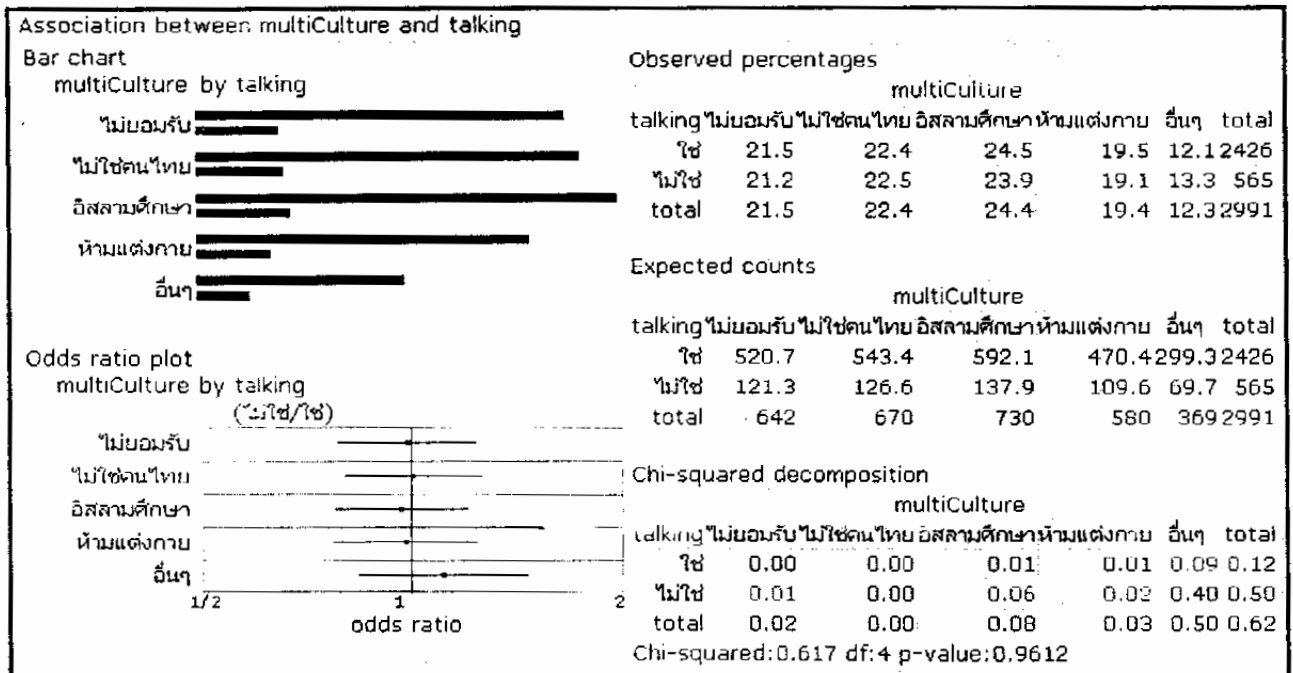

จากภาพที่ 38 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.3%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.3%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.5%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.5%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.5%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.4%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.2%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 39 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมกับการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย

จากภาพที่ 39 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (24.5%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.4%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.5%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.1%)

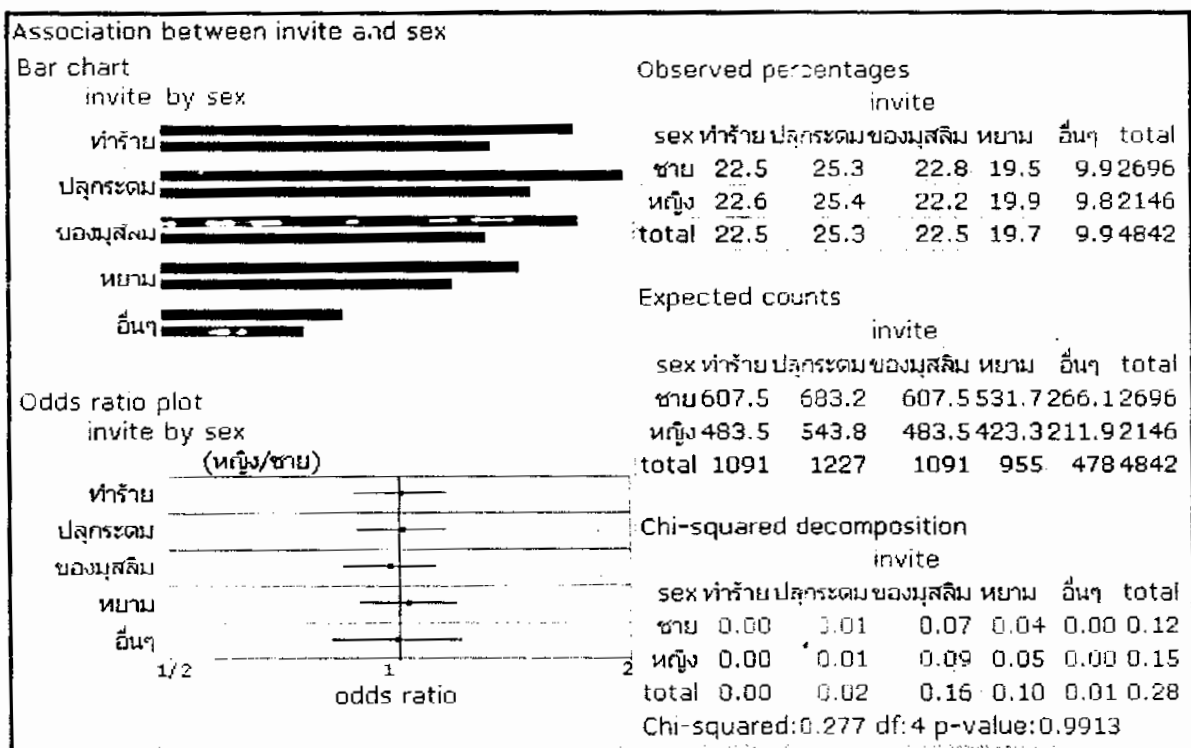
ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่จริงจังต่อการเรียนการสอนอิสลามศึกษามากที่สุด (23.9%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเหยียดหยามมุสลิมว่าไม่ใช่คนไทย (22.5%) ไม่ยอมรับวัฒนธรรมพื้นที่ (21.2%) กีดกันไม่ให้แต่งกายตามหลักศาสนา (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.3%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกัน

3.4 สาเหตุความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อของผู้ประสงค์ร้าย

การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อสาเหตุความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อของผู้ประสงค์ร้ายตามตัวแปรเพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ตำแหน่งทางสังคม การรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์ การรับรู้ข่าวทางวิทยุ การรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ และการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย ปรากฏผลดังภาพที่ 40-49

ภาพที่ 40 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับเพศ

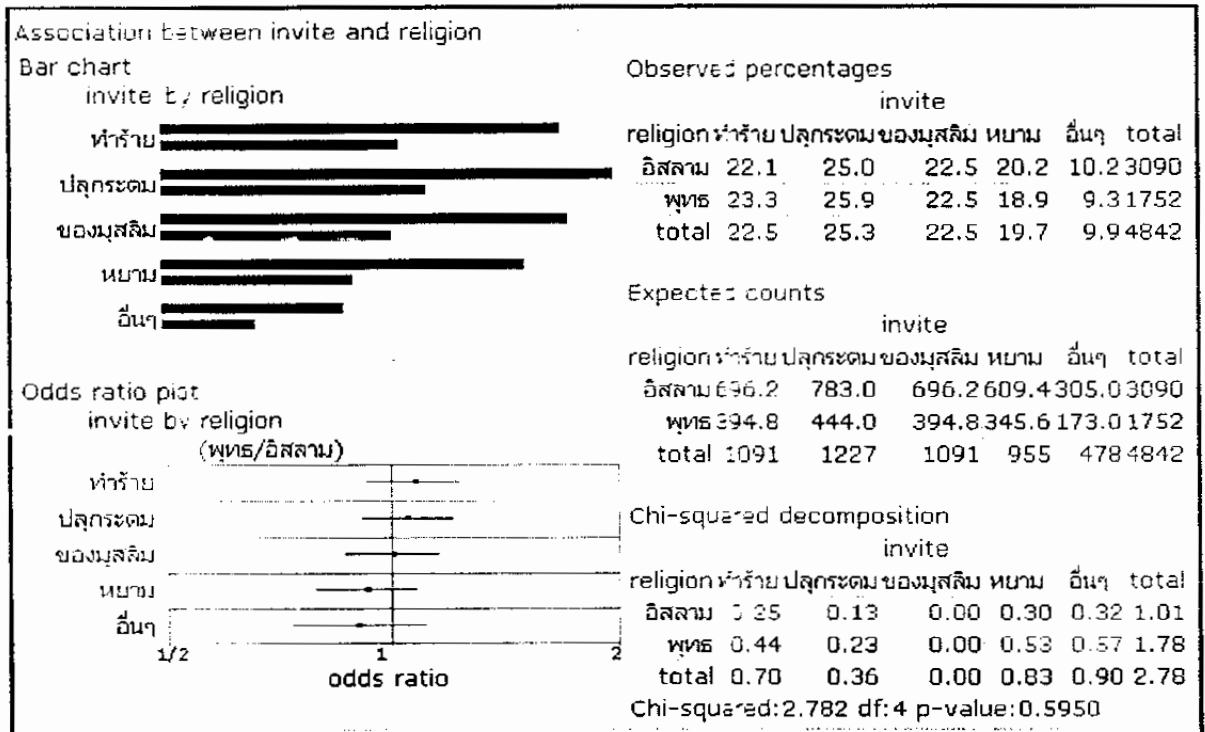

จากภาพที่ 40 แสดงว่าประชาชนเพศชายมีความเห็นว่าการโฆษณาชวนเชื่อไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.8%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (9.9%)

ประชาชนเพศหญิงมีความเห็นว่าการโฆษณาชวนเชื่อไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.4%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.6%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.2%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.9%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (9.8%)

ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 41 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับศาสนา

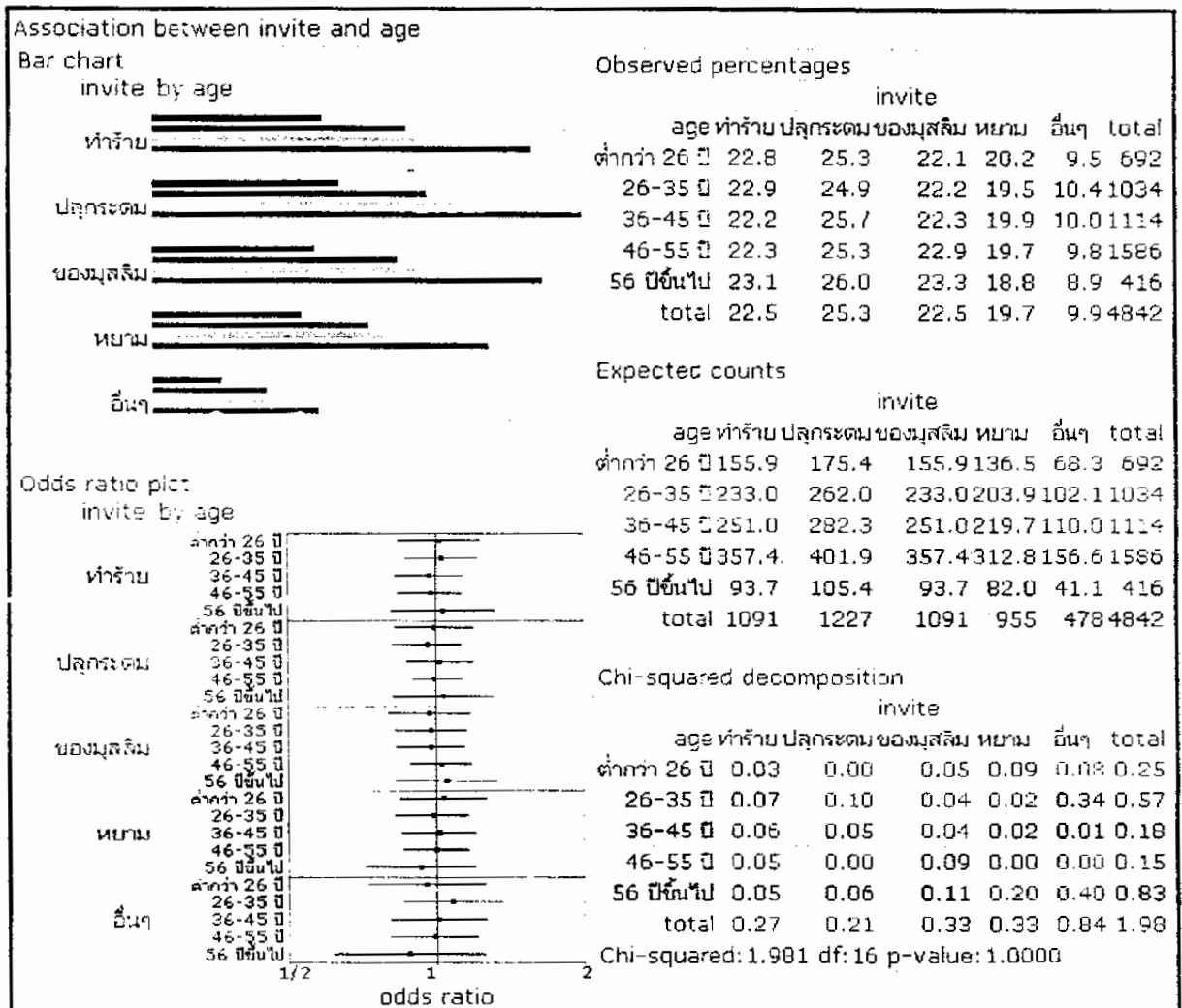

จากภาพที่ 41 แสดงว่าประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.0%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.2%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.9%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (23.3%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (18.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.3%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 42 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่ลงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับอายุ

จากภาพที่ 42 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 26 ปีมีความเห็นว่าความไม่ลงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.8%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.2%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (9.5%)

ประชาชนที่มีอายุ 26-35 ปีมีความเห็นว่าความไม่ลงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (24.9%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.9%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.2%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (10.4%)

ประชาชนที่มีอายุ 36-45 ปีมีความเห็นว่าความไม่ลงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.7%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของ

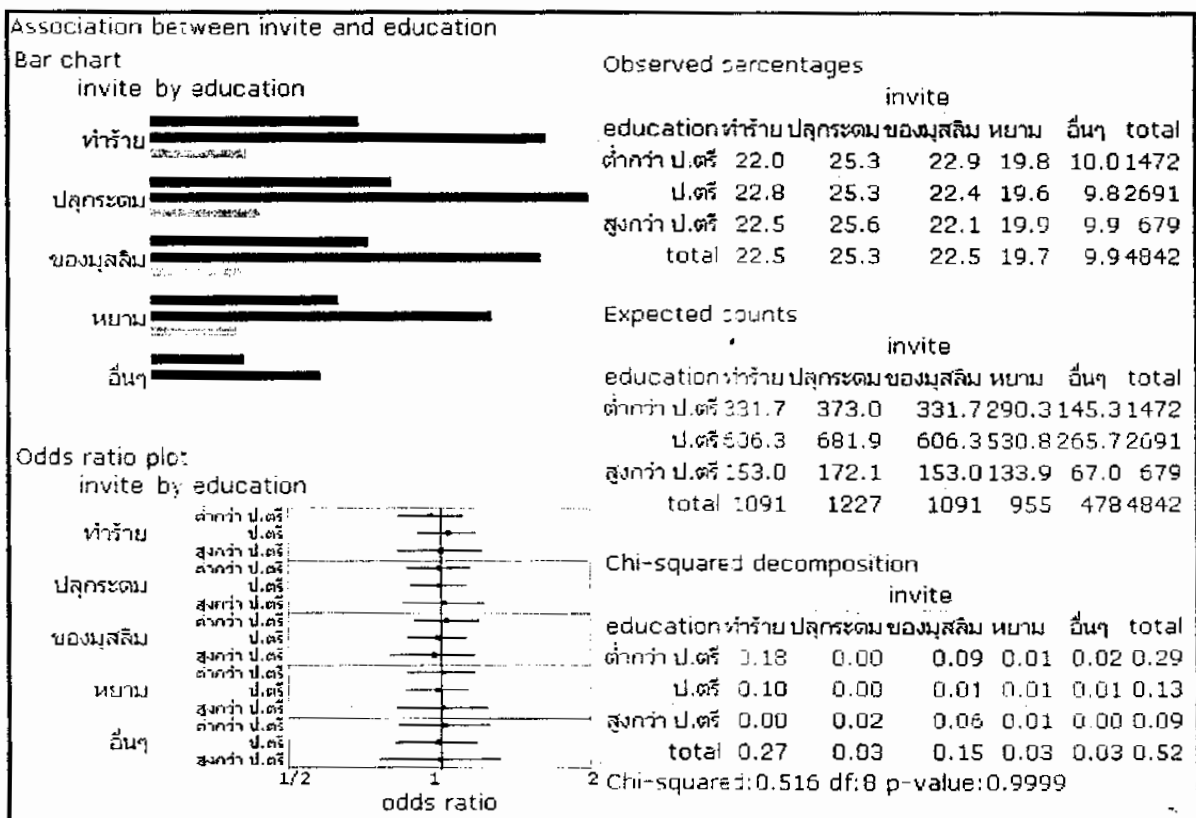
มุสลิม (22.3%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.2%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.0%)

ประชาชนที่มีอายุ 46-55 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.9%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.3%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)

ประชาชนที่มีอายุ 56 ปีขึ้นไปมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (26.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (23.3%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (23.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (18.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (8.9%)

ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 43 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับระดับการศึกษา

จากภาพที่ 43 แสดงว่าประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมามี

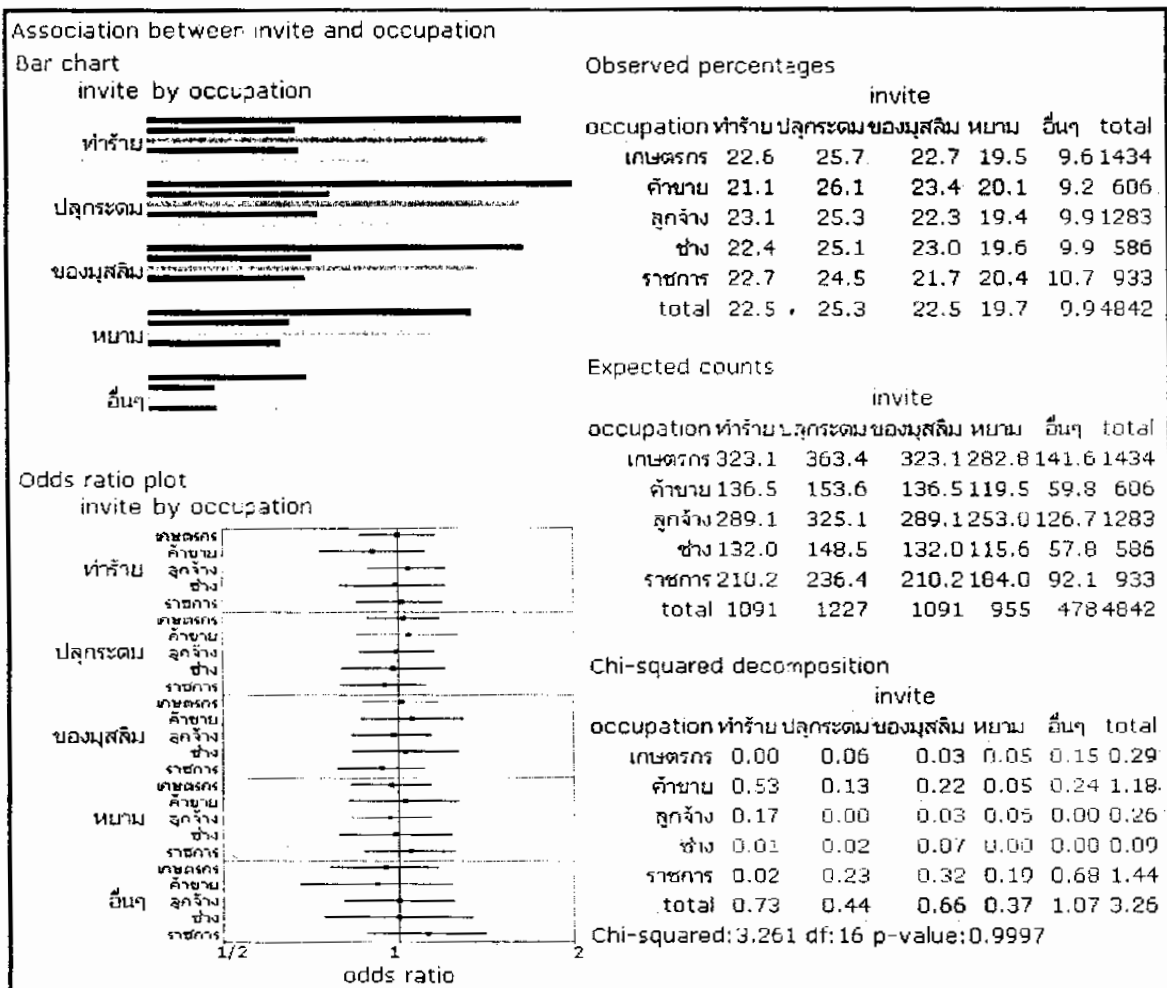
สาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.9%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.0%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.0%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.8%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.4%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.6%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.5%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.9%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่เิ่มแตกต่างกัน

ภาพที่ 44 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับอาชีพ

จากภาพที่ 44 แสดงว่าประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรรมมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.7%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.6%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.6%)

ประชาชนที่มีอาชีพค้าขายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (26.1%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (23.4%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (21.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.2%)

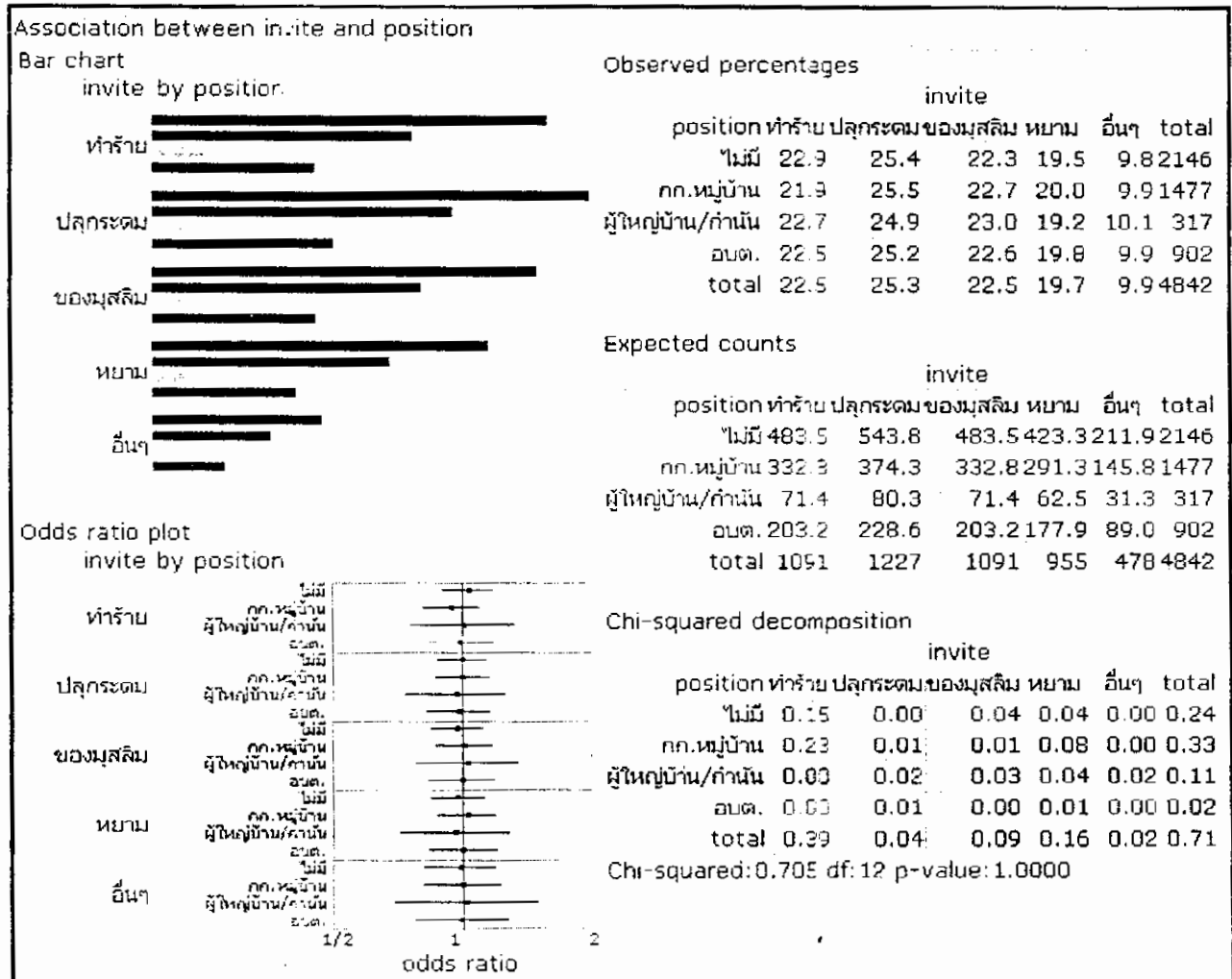
ประชาชนที่มีอาชีพลูกจ้างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (23.1%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.3%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.9%)

ประชาชนที่มีอาชีพช่างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.1%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (23.0%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.4%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.9%)

ประชาชนที่มีอาชีพรับราชการมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (24.5%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.7%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (21.7%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.7%)

ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 45 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่ลงมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับตำแหน่งทางสังคม

จากภาพที่ 45 แสดงว่าประชาชนที่ไม่มีตำแหน่งทางสังคมมีความเห็นว่าการไม่ลงมามีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.5%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (21.9%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)

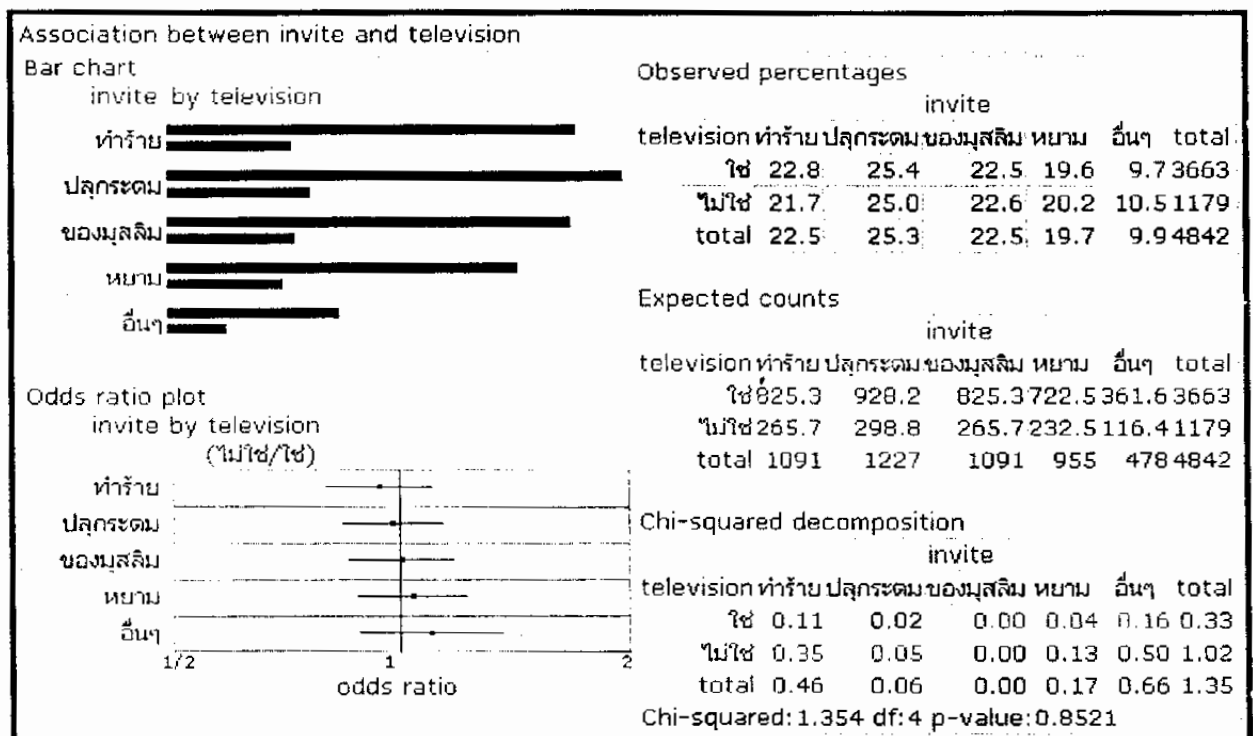
ประชาชนที่เป็นกรรมการหมู่บ้านมีความเห็นว่าการไม่ลงมามีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.5%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (21.9%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.0%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)

ประชาชนที่เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (24.9%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (23.0%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.1%)

ประชาชนที่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.2%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.6%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.9%)

ประชาชนที่ดำรงตำแหน่งทางสังคมต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 46 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับการรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์

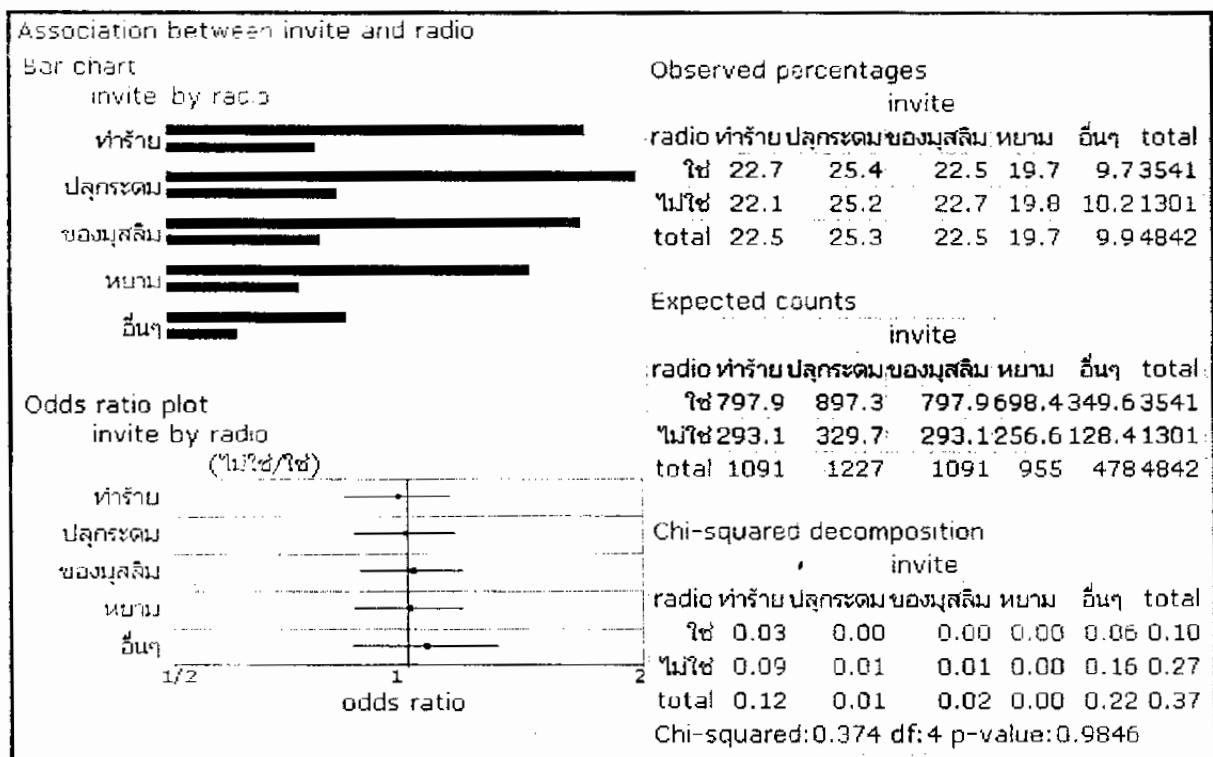

จากภาพที่ 46 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.4%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.8%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.6%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.7%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.0%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.6%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (21.7%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.5%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 47 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับการรับรู้ข่าวทางวิทยุ

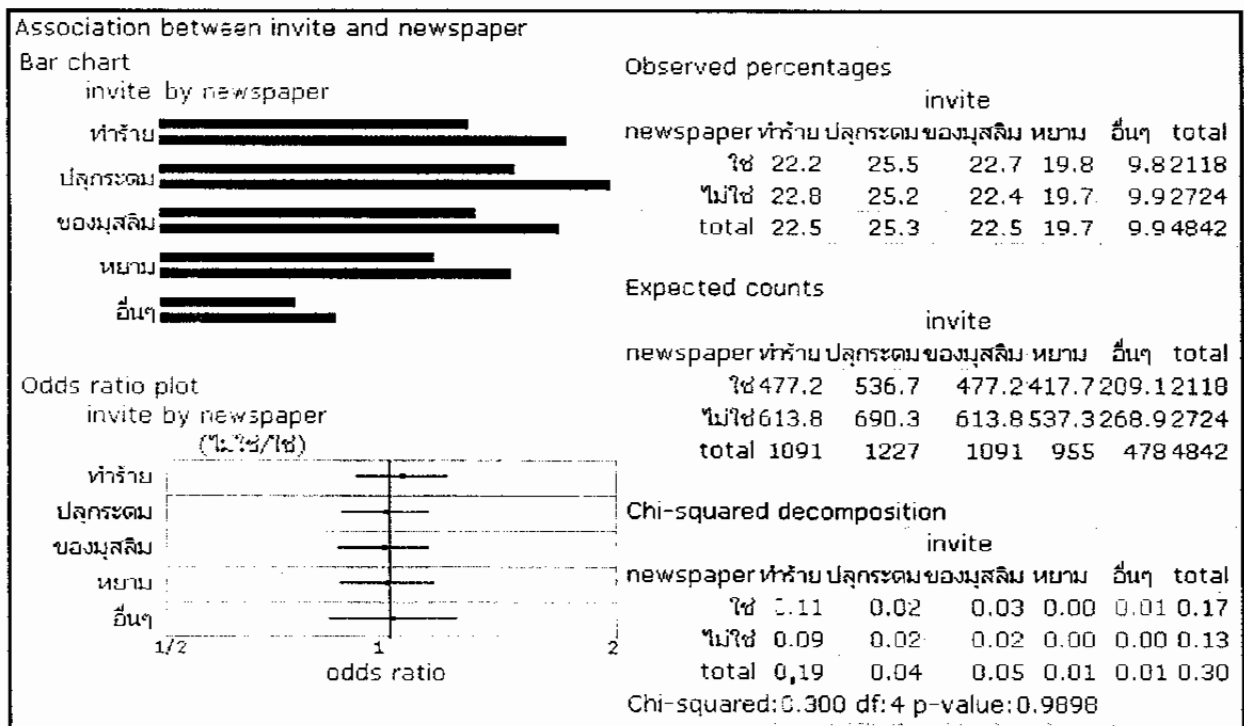
จากภาพที่ 47 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.4%) รองลงมาสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.7%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.5%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.7%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าความไม่สงบมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.2%)

รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.1%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (10.2%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 48 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับการรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์

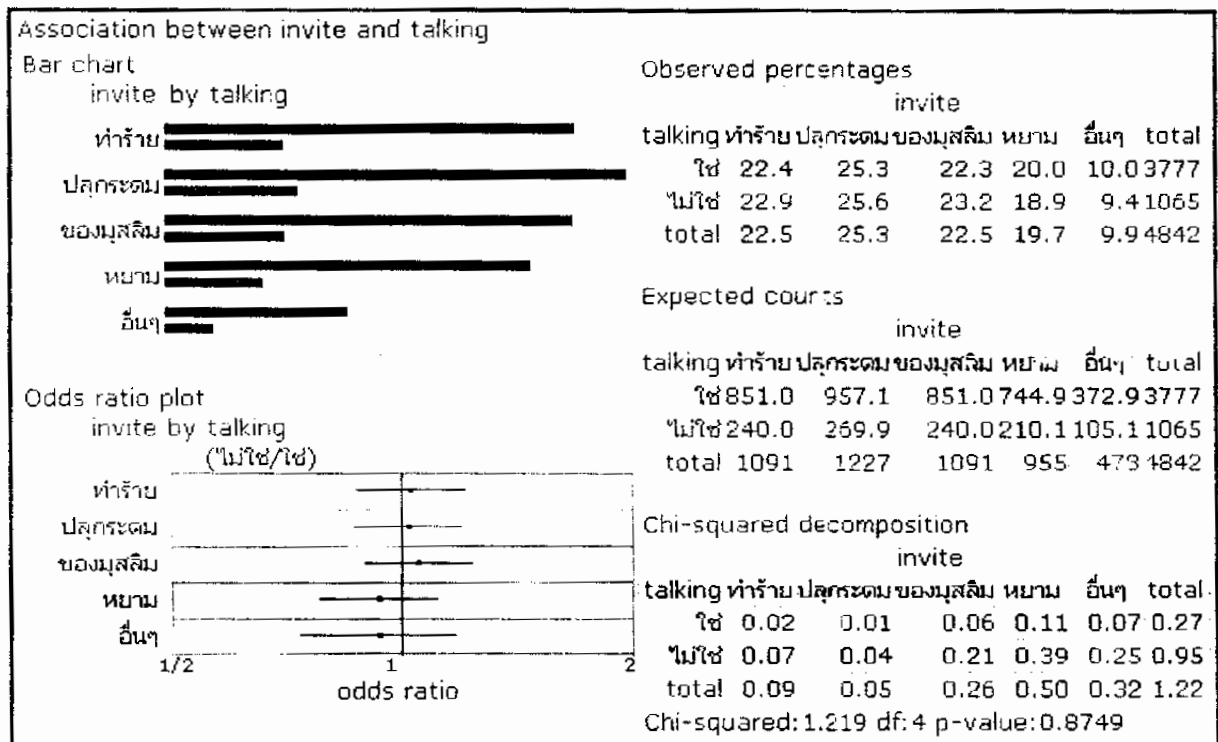

จากภาพที่ 48 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีความเห็นว่าเป็นสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.5%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.7%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.2%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีความเห็นว่าเป็นสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.2%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.8%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.4%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (19.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.9%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 49 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อกับการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย

จากภาพที่ 49 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าเจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.4%) พื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (22.3%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (20.0%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (10.0%)

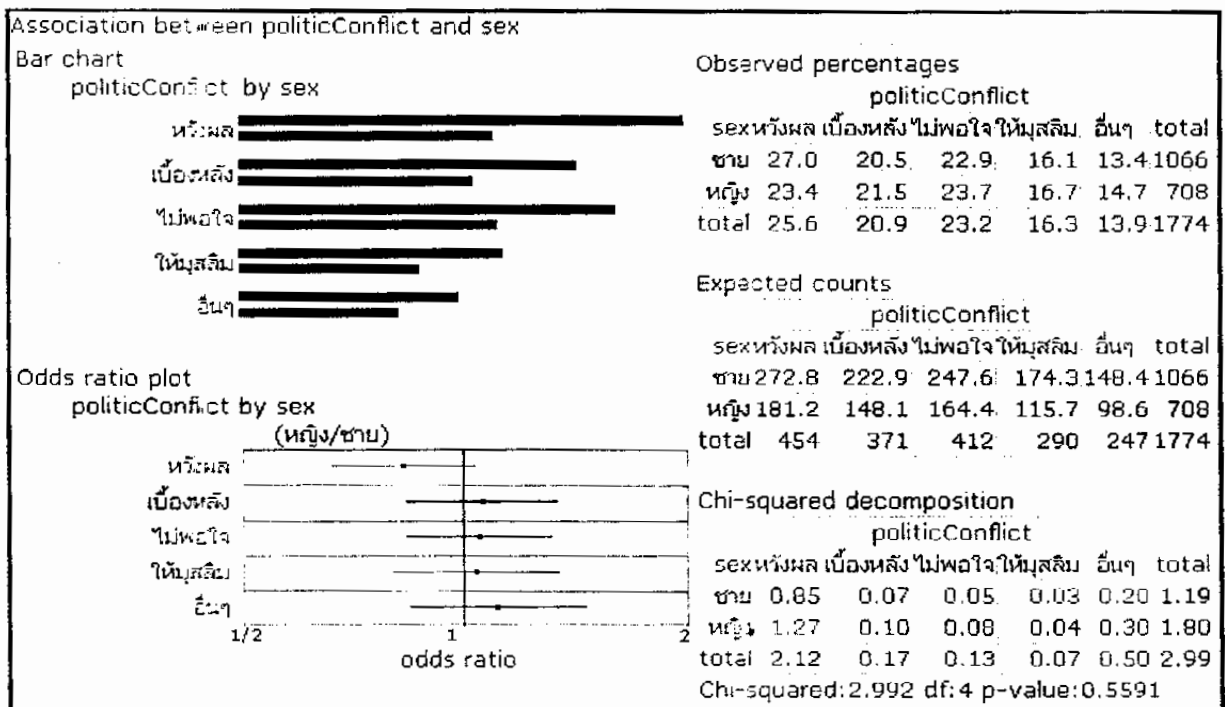
ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการปลุกระดมให้ต่อสู้เพื่อศาสนามากที่สุด (25.6%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการเชิญชวนว่าพื้นที่นี้เคยเป็นของมุสลิม (23.2%) เจ้าหน้าที่ทำร้ายมุสลิม (22.9%) เจ้าหน้าที่กดขี่เหยียดหยามมุสลิม (18.9%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (9.4%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการโฆษณาชวนเชื่อที่ไม่แตกต่างกัน

3.5 สาเหตุความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมือง

การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อสาเหตุความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองตามตัวแปรเพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ตำแหน่งทางสังคม การรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์ การรับรู้ข่าวทางวิทยุ การรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ และการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย ปรากฏผลดังภาพที่ 50-59

ภาพที่ 50 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับเพศ

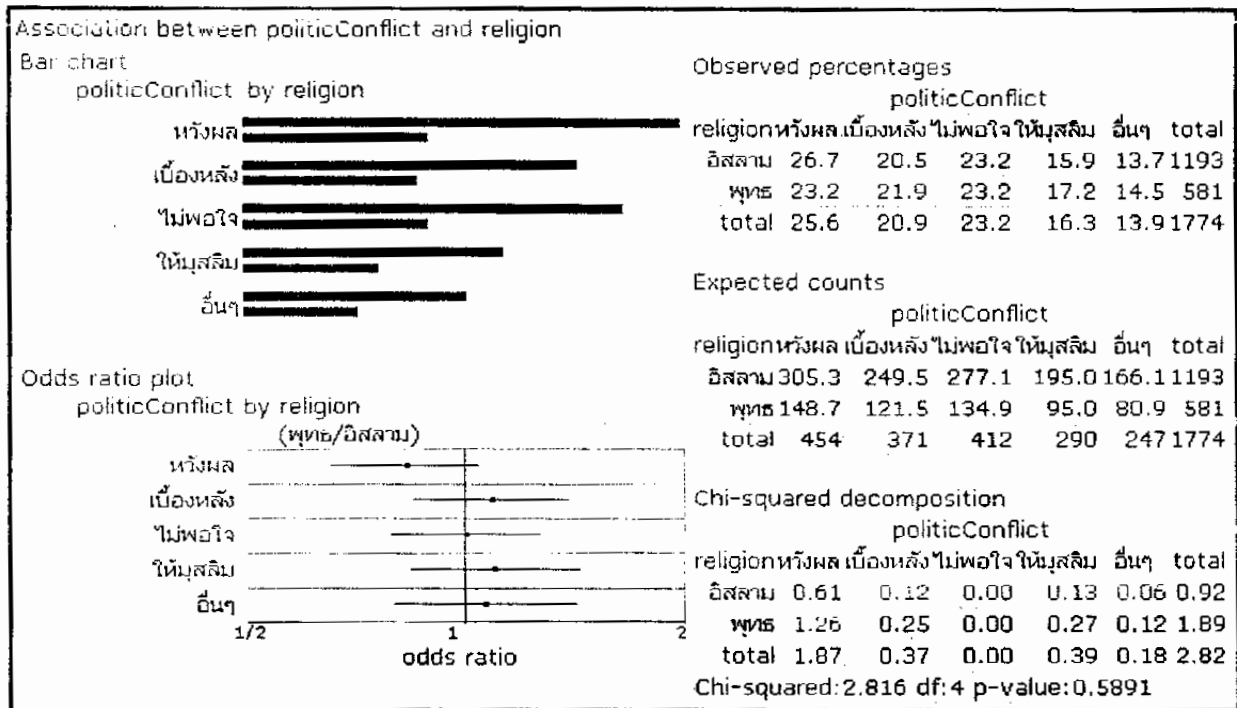

จากภาพที่ 50 แสดงว่าประชาชนเพศชายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (27.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.9%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.5%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (16.1%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.4%)

ประชาชนเพศหญิงมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐมากที่สุด (23.7%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมือง (23.4%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.5%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (16.7%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (14.7%)

ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 51 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับศาสนา

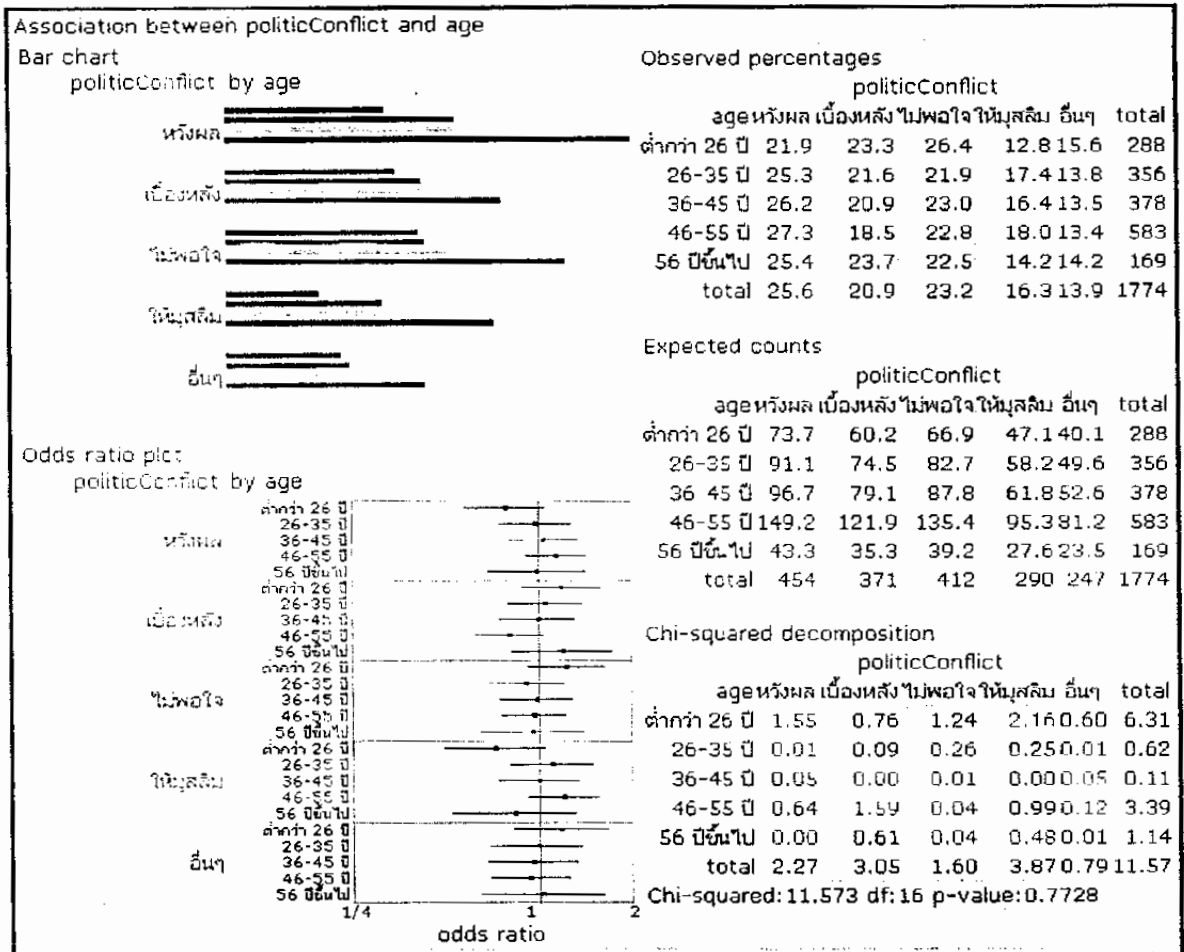

จากภาพที่ 51 แสดงว่าประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หัวใจการเมืองมากที่สุด (26.7%) รองลงมาสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.2%) นักการเมืองอยู่เบื่องหลังและสนับสนุน (20.5%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (15.9%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.7%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หัวใจการเมือง และการไม่พอใจนโยบายรัฐ มากที่สุด (23.2%) รองลงมาสาเหตุมาจากนักการเมืองอยู่เบื่องหลังและสนับสนุน (21.9%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.2%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (14.5%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 52 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับอายุ

จากภาพที่ 52 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 26 ปีมีความเห็นว่าคุณภาพความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐบาลมากที่สุด (26.4%) รองลงมาคือสาเหตุมาจากนักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (23.3%) สร้างสถานการณ์หวังผลการเมือง (21.9%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (12.8%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (15.6%)

ประชาชนที่มีอายุ 26-35 ปีมีความเห็นว่าคุณภาพความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.3%) รองลงมาคือสาเหตุจากการไม่พอใจนโยบายรัฐบาล (21.9%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.6%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.4%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.8%)

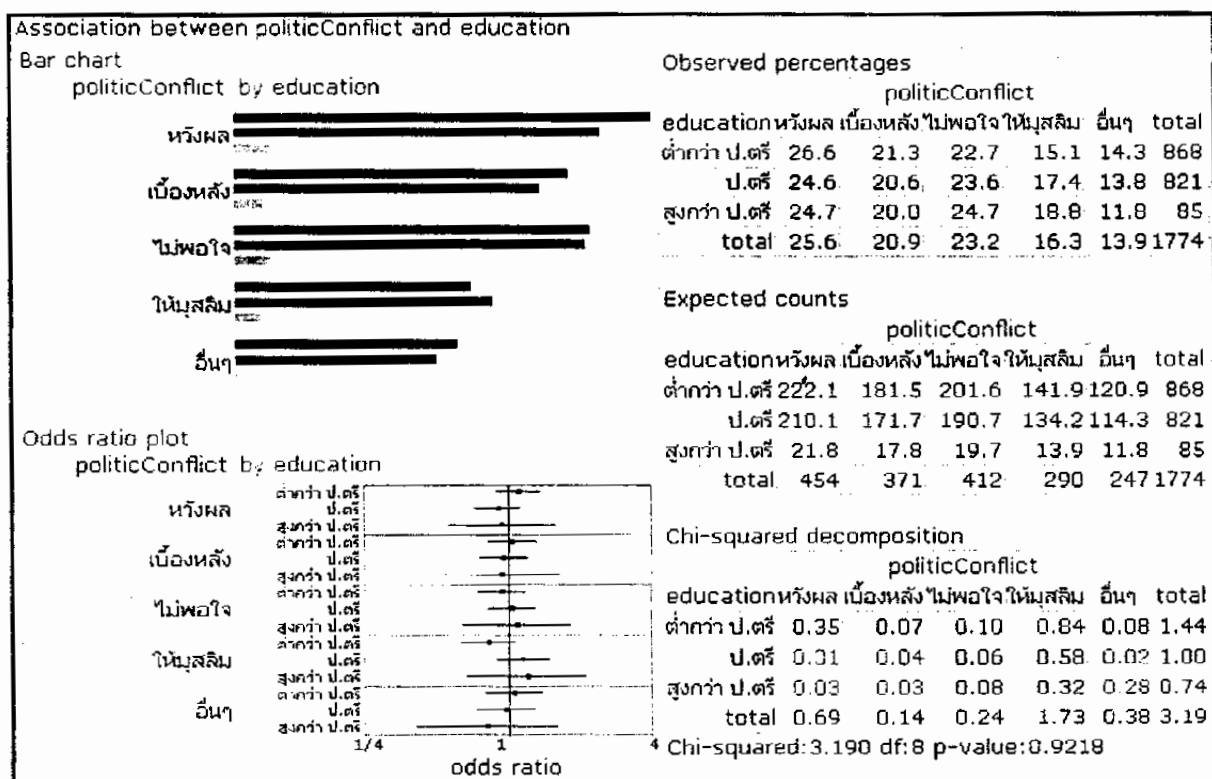
ประชาชนที่มีอายุ 36-45 ปีมีความเห็นว่าคุณภาพความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.2%) รองลงมาคือสาเหตุจากการไม่พอใจนโยบายรัฐบาล (23.0%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.9%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (16.4%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.5%)

ประชาชนที่มีอายุ 46-55 ปีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (27.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.8%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (18.5%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (18.0%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.4%)

ประชาชนที่มีอายุ 56 ปีขึ้นไปมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.4%) รองลงมามีสาเหตุมาจากนักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (23.7%) ไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.5%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (14.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.2%)

ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 53 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับระดับการศึกษา

จากภาพที่ 53 แสดงว่าประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.6%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.7%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.3%)

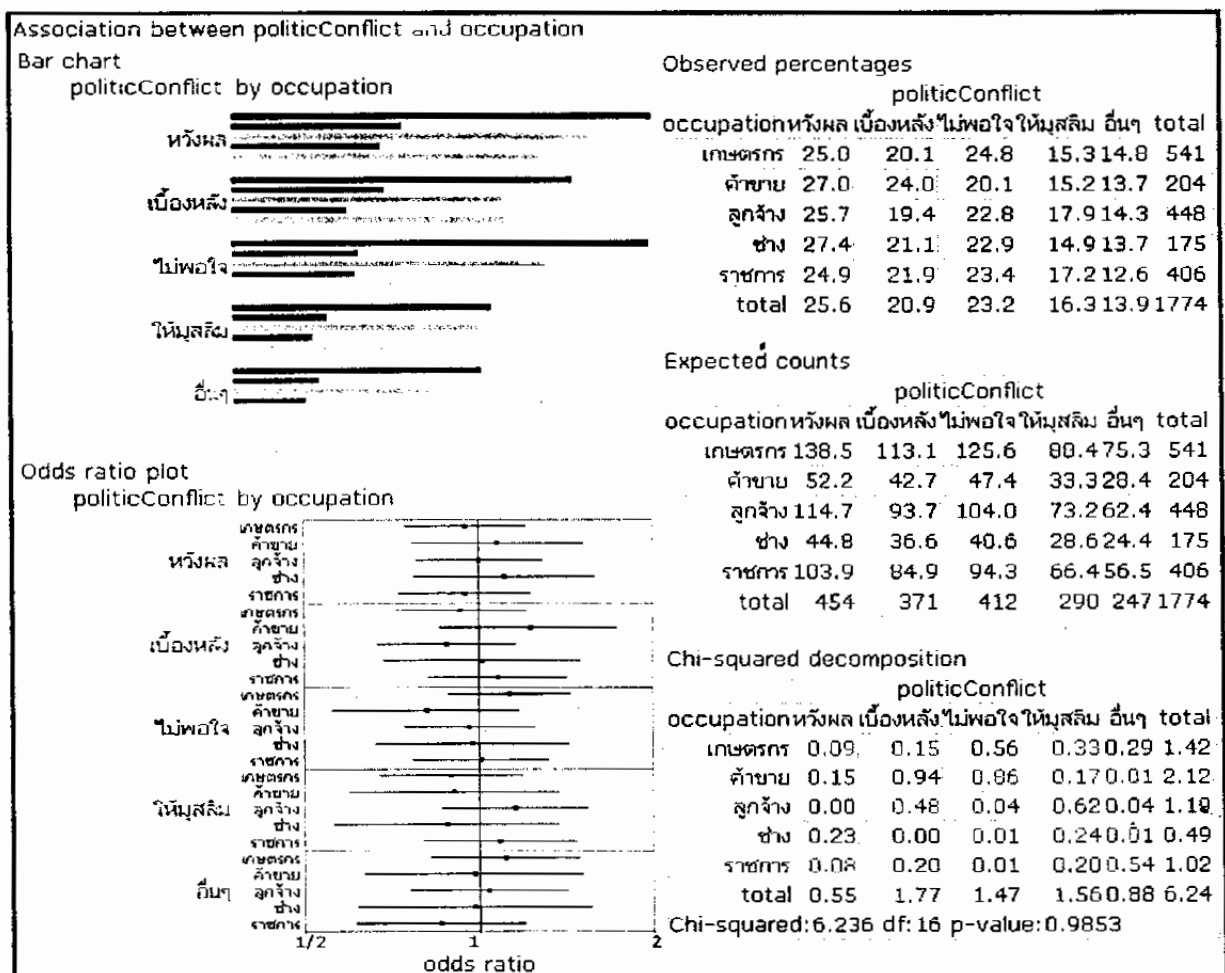
ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (15.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.3%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเห็นว่าการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (24.6%) รองลงมามีสาเหตุจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.6%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.6%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.4%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.8%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความเห็นว่าการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมือง และไม่พอใจนโยบายรัฐ มากที่สุด (24.7%) รองลงมามีสาเหตุจากนักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.0%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (18.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.8%)

ประชาชนที่จบการศึกษาระดับต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 54 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับอาชีพ

จากภาพที่ 54 แสดงว่าประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรรมมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (24.8%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.1%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (15.3%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.8%)

ประชาชนที่มีอาชีพค้าขายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (27.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากนักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (24.0%) ไม่พอใจนโยบายรัฐ (20.1%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (15.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.7%)

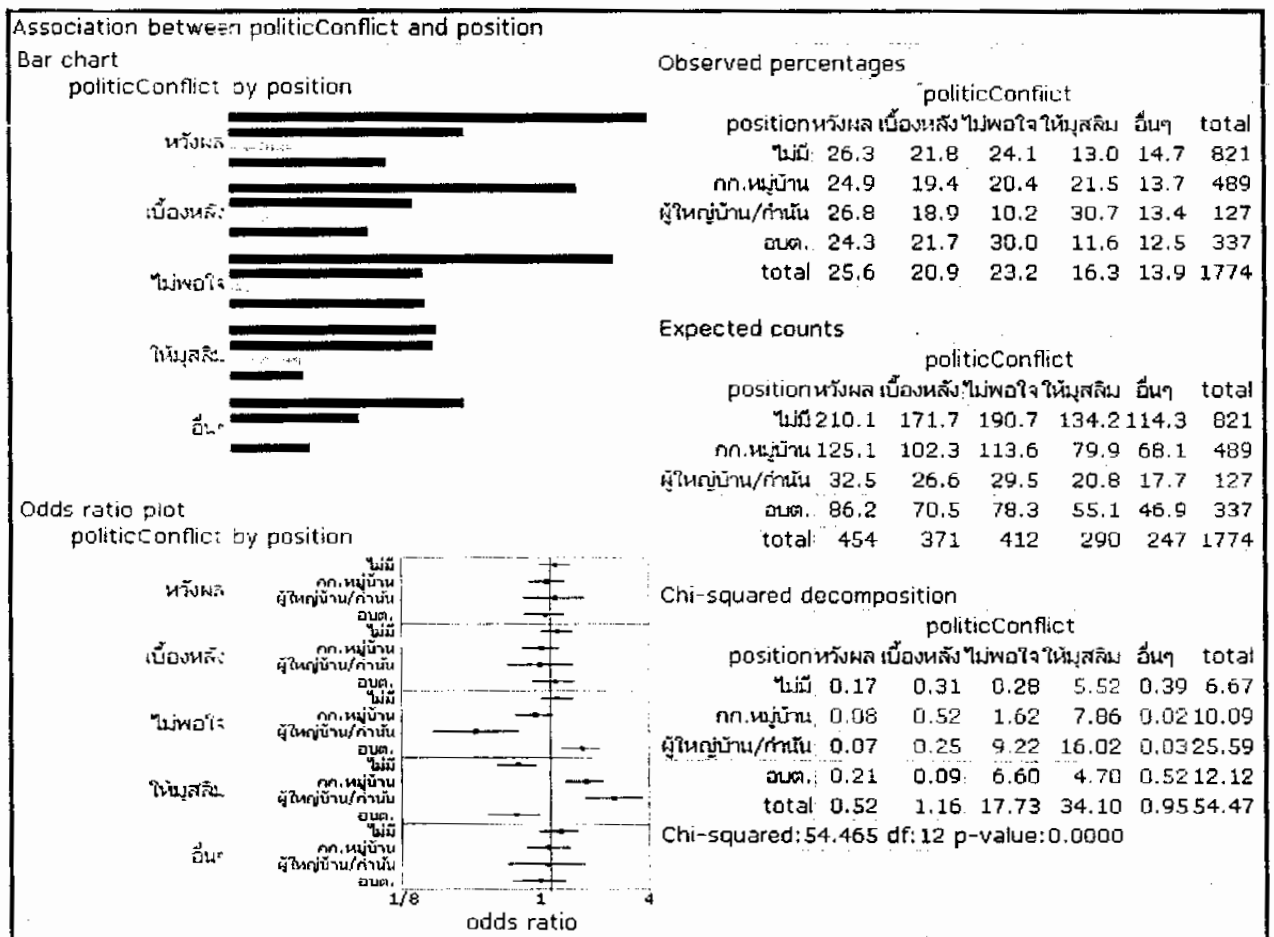
ประชาชนที่มีอาชีพลูกจ้างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.7%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.8%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (19.4%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.3%)

ประชาชนที่มีอาชีพช่างมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (27.4%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.9%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.1%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (14.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.7%)

ประชาชนที่มีอาชีพรับราชการมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (24.9%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.4%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.9%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.6%)

ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 55 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับตำแหน่งทางสังคม

***P < 0.001

จากภาพที่ 55 แสดงว่าประชาชนที่ไม่มีตำแหน่งทางสังคมมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (24.1%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.8%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (13.0%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (14.7%)

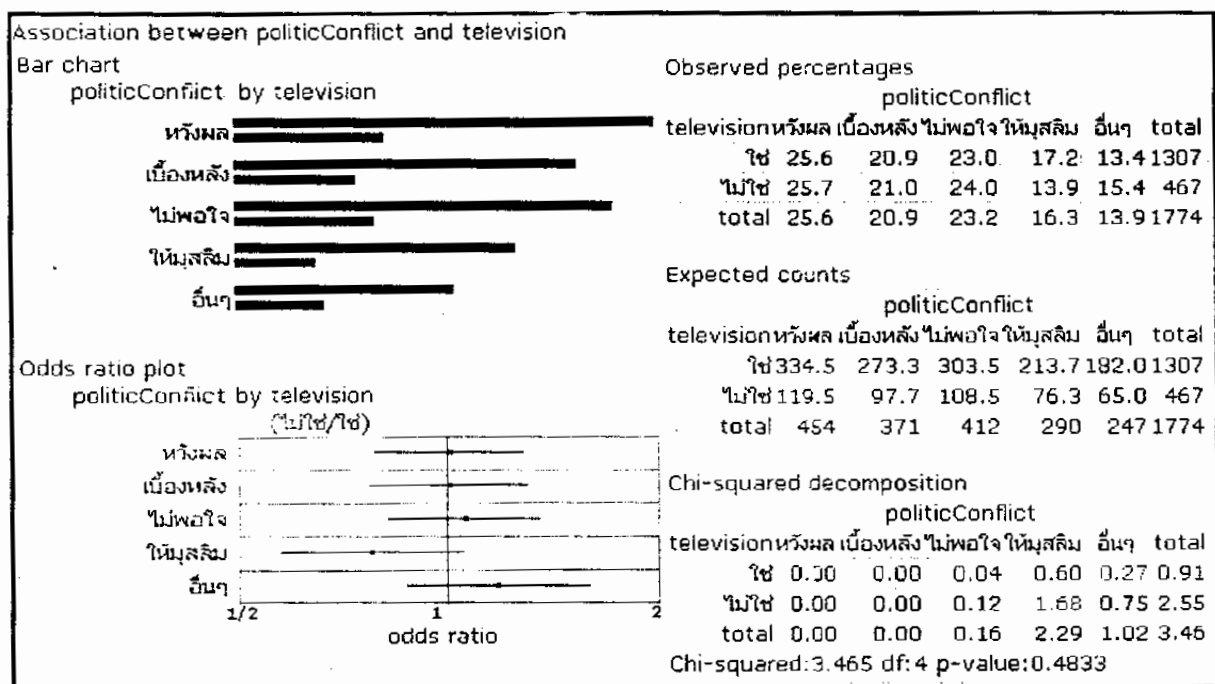
ประชาชนที่เป็นกรรมการหมู่บ้านมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (24.9%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (20.4%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (21.5%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (19.4%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (13.7%)

ประชาชนที่เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านมีความเห็นว่าการไม่สงบมีสาเหตุมาจากการให้มุสลิมปกครองมุสลิม (30.7%) รองลงมาสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.8%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (18.7%) มาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.4%) และไม่พอใจนโยบายรัฐ (10.2%)

ประชาชนที่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นว่าการไม่สงบมีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐมากที่สุด (30.0%) รองลงมาสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมือง (24.3%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.7%) มาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.5%) และให้มุสลิมปกครองมุสลิม (11.6%)

ประชาชนที่ดำรงตำแหน่งทางสังคมต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ภาพที่ 56 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับการรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์

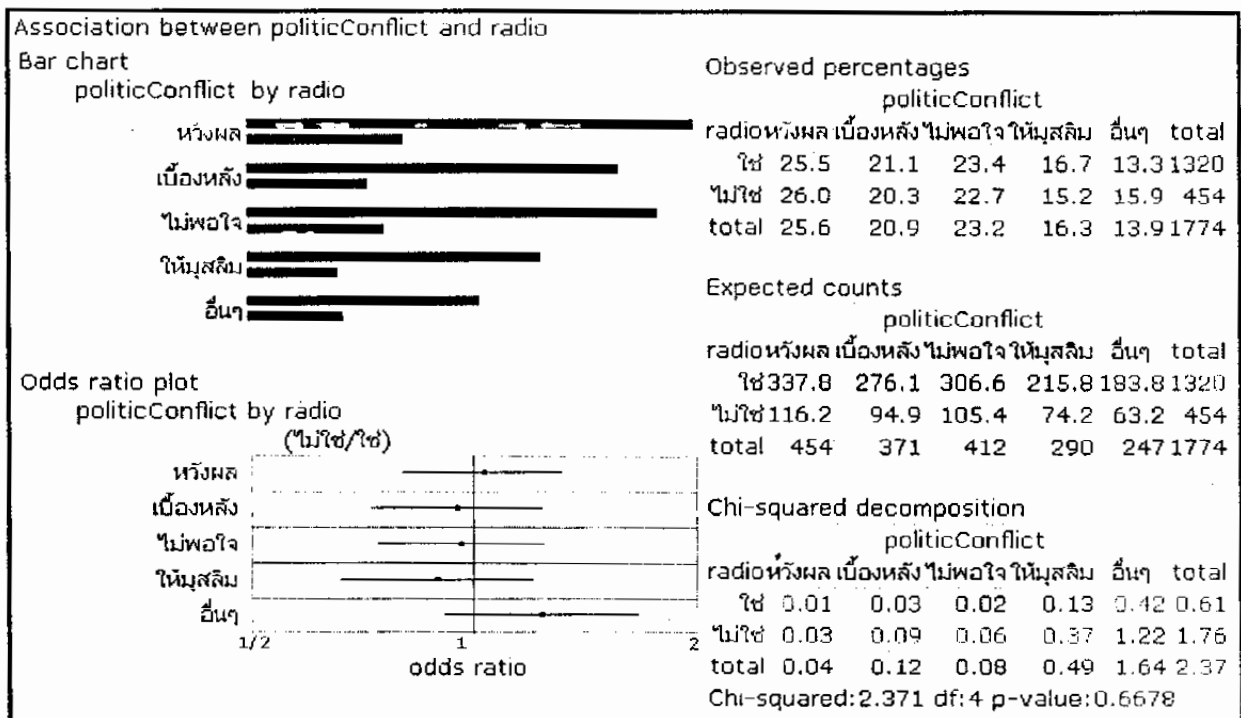

จากภาพที่ 56 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าการไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.6%) รองลงมาสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.0%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.9%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.4%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.7%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (24.0%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.0%) มาจากสาเหตุอื่น ๆ (15.4%) และให้มุสลิมปกครองมุสลิม (13.9%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางโทรทัศน์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 57 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับการรับรู้ข่าวทางวิทยุ

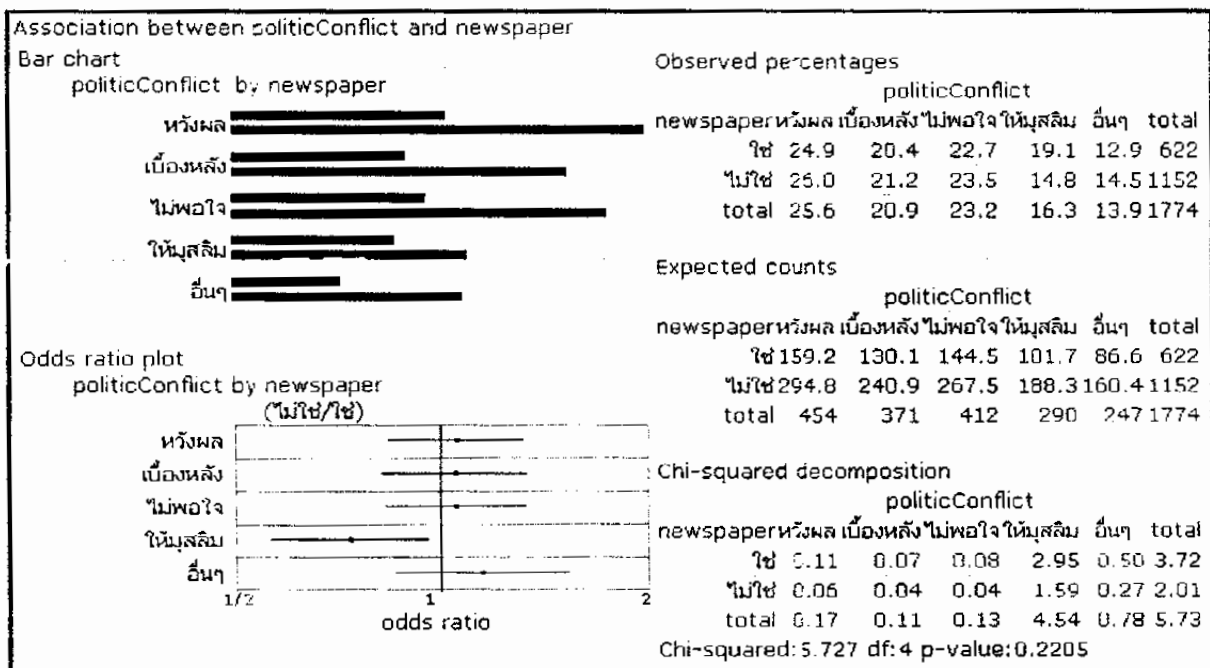
จากภาพที่ 57 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.5%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.4%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.1%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (16.7%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.3%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.0%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการไม่

พอใจนโยบายรัฐ (22.7%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.3%) มาจากสาเหตุอื่น ๆ (15.9%) และให้มุสลิมปกครองมุสลิม (15.2%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางวิทยุต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 58 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับการรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์

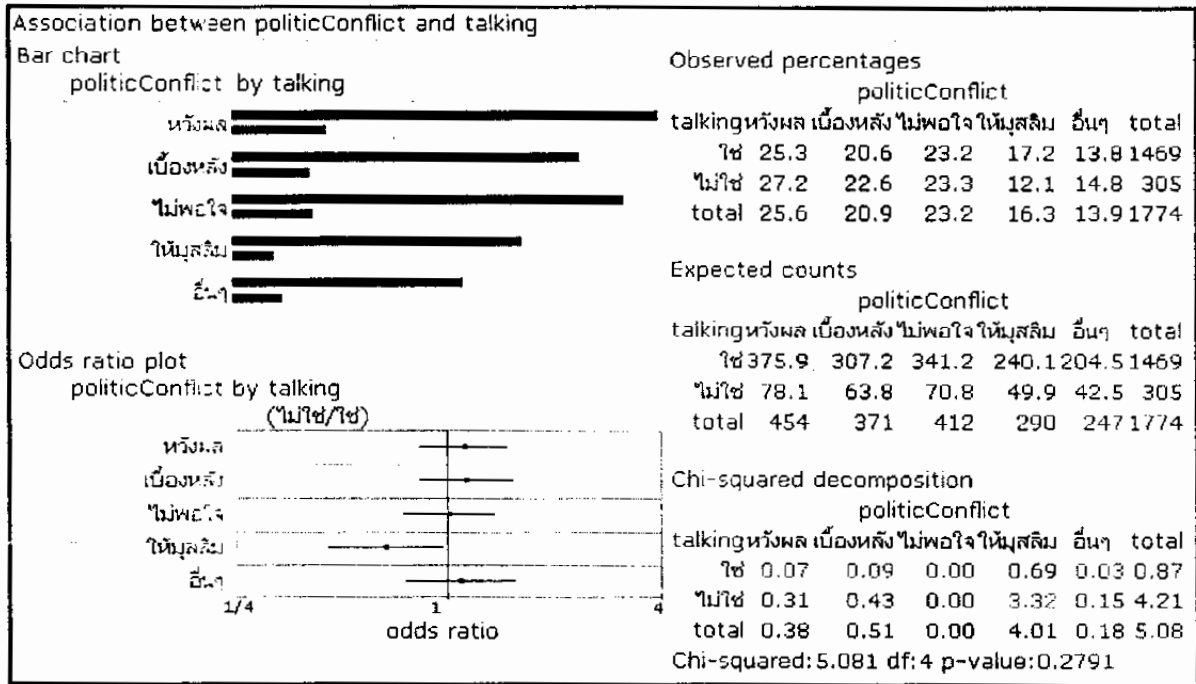

จากภาพที่ 58 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (24.9%) รองลงมาสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (22.7%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (20.4%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (12.9%)

ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์มีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (26.0%) รองลงมาสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.5%) นักการเมืองอยู่เบื้องหลังและสนับสนุน (21.2%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (14.8%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.5%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบทางหนังสือพิมพ์ต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 59 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองกับการรับรู้
ข่าวโดยการพบปะพูดคุย

จากภาพที่ 59 แสดงว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (25.3%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.2%) นักการเมืองอยู่เบื่องหลังและสนับสนุน (20.6%) ให้มุสลิมปกครองมุสลิม (17.2%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (13.8%)

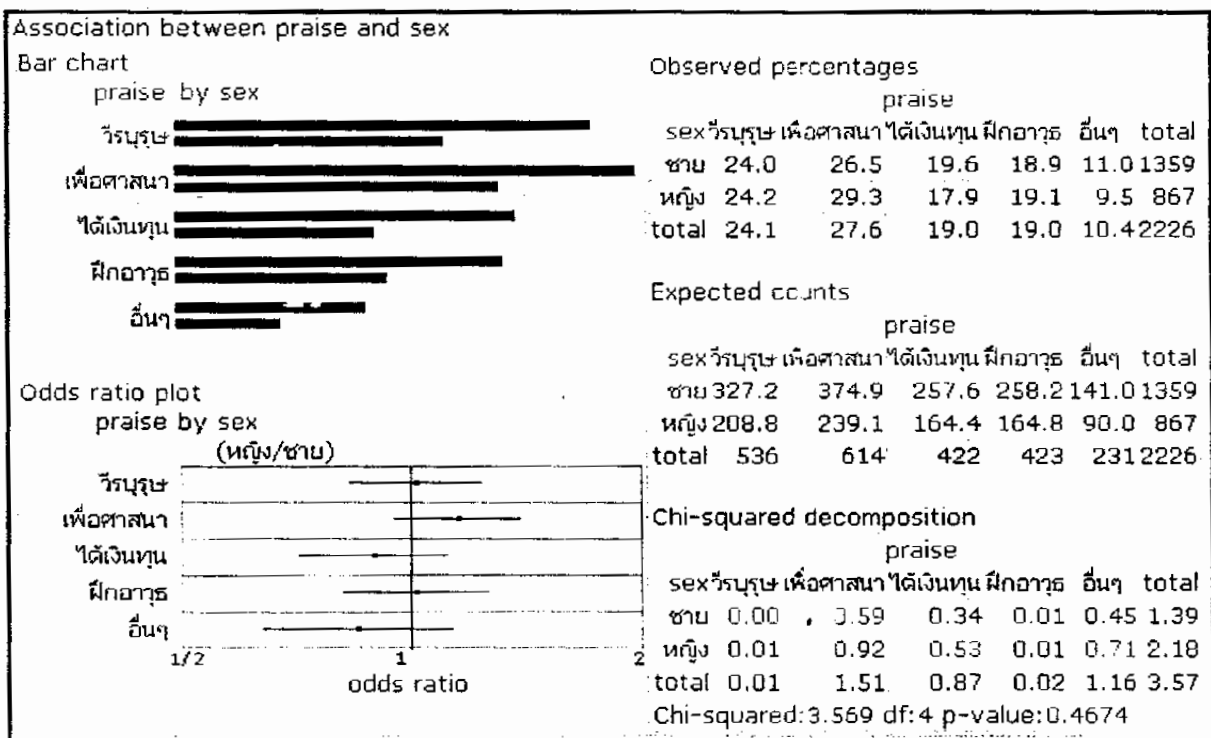
ประชาชนที่ไม่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการสร้างสถานการณ์หวังผลการเมืองมากที่สุด (27.2%) รองลงมา มีสาเหตุมาจากการไม่พอใจนโยบายรัฐ (23.3%) นักการเมืองอยู่เบื่องหลังและสนับสนุน (22.6%) มาจากสาเหตุอื่น ๆ (14.8%) และให้มุสลิมปกครองมุสลิม (12.1%)

ประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวความไม่สงบโดยการพบปะพูดคุยต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน

3.6 สาเหตุความไม่สงบมาจากการได้รับการยอมรับและยกย่องเชิดชู

การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อสาเหตุความไม่สงบมาจากการได้รับการยอมรับและยกย่องเชิดชูตามตัวแปรเพศ ศาสนา อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ตำแหน่งทางสังคม การรับรู้ข่าวทางโทรทัศน์ การรับรู้ข่าวทางวิทยุ การรับรู้ข่าวทางหนังสือพิมพ์ และการรับรู้ข่าวโดยการพบปะพูดคุย ปรากฏผลดังภาพที่ 60-69

ภาพที่ 60 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการได้รับการยกย่องเชิดชูกับเพศ

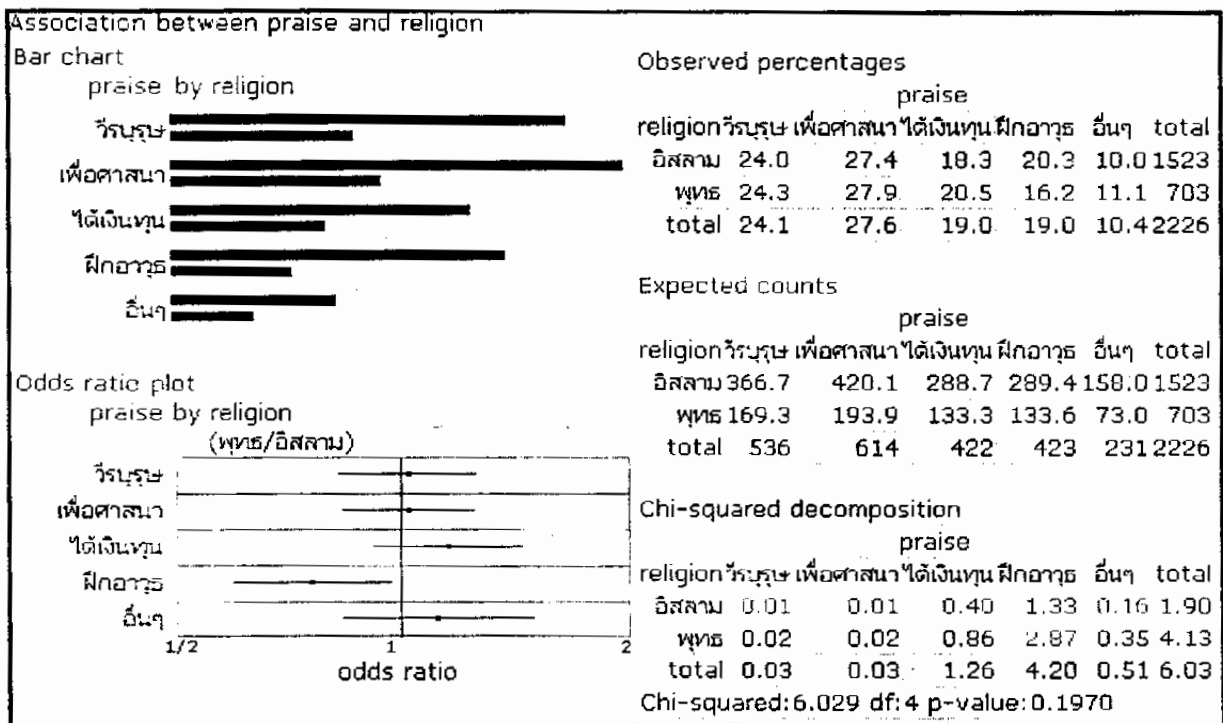

จากภาพที่ 60 แสดงว่าประชาชนเพศชายมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่า การต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (26.5%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวีรบุรุษกอบกู้เอกราช (24.0%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (19.6%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (19.1%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (11.0%)

ประชาชนเพศหญิงมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่า การต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (29.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวีรบุรุษกอบกู้เอกราช (24.2%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (19.1%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (17.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.5%)

ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการได้รับการยกย่องเชิดชูที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 61 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่สงบมาจากการได้รับการยกย่องเชิดชูกับศาสนา

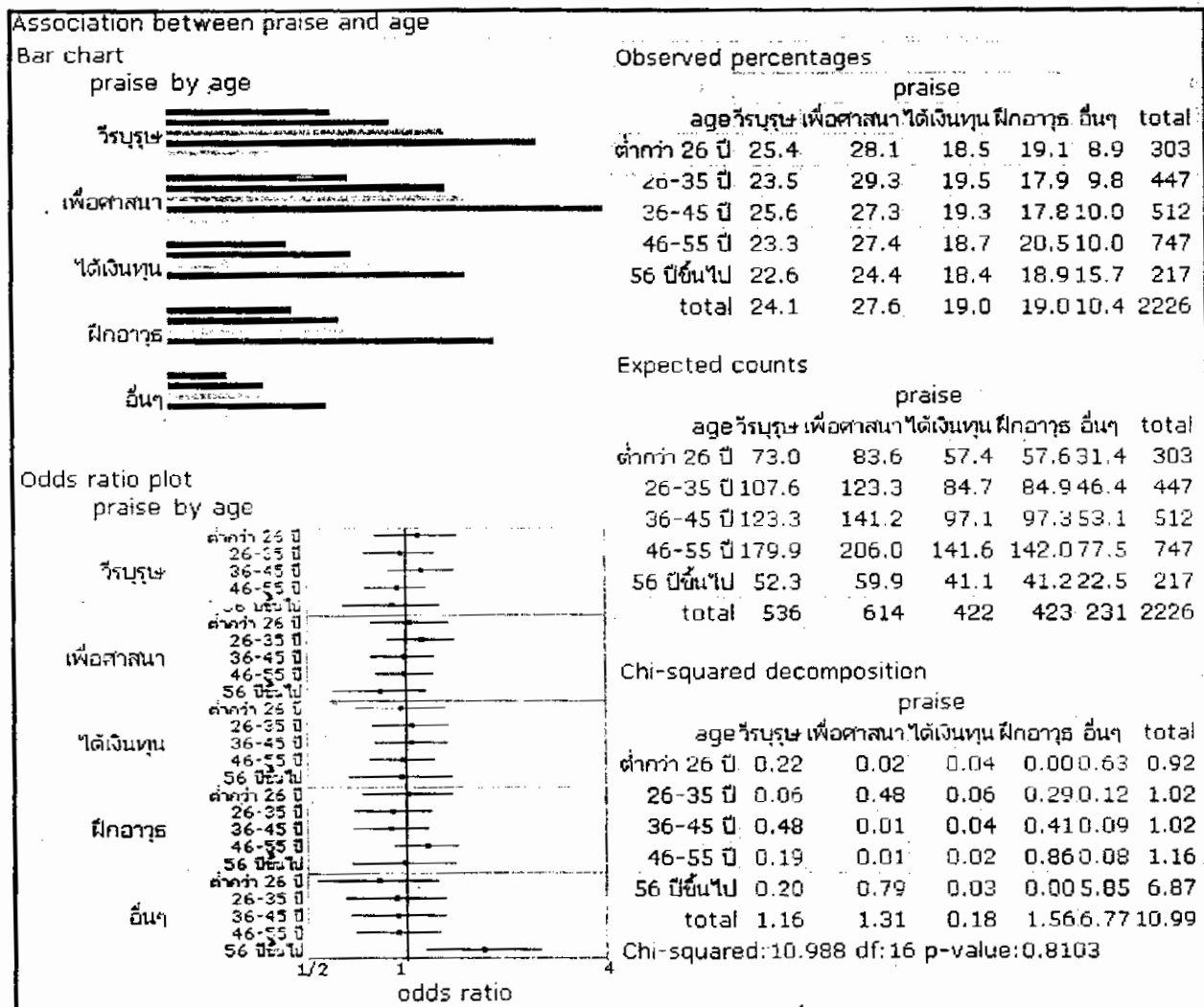

จากภาพที่ 61 แสดงว่าประชาชนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าการต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (27.4%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวัชรบุรุษกอบกู้เชื้อชาติ (24.0%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (20.3%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (18.3%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (10.0%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธมีความเห็นว่าความไม่สงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าการต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (27.9%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวัชรบุรุษกอบกู้เชื้อชาติ (24.3%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (20.5%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (16.2%) และมาจากสาเหตุอื่นๆ (11.1%)

ประชาชนที่นับถือศาสนาต่างกันมีทัศนคติต่อสาเหตุของความไม่สงบมาจากการได้รับการยกย่องเชิดชูที่ไม่แตกต่างกัน

ภาพที่ 62 การเปรียบเทียบสาเหตุของความไม่ลงบมาจากการได้รับการยกย่องเชิดชูกับอายุ

จากภาพที่ 62 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 26 ปีมีความเห็นว่าความไม่ลงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่า การต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (28.1%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวิบุรุษกอบกู้เชื้อชาติ (25.4%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (19.1%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (18.5%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (8.9%)

ประชาชนที่มีอายุ 26-35 ปีมีความเห็นว่าความไม่ลงบมีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่า การต่อสู้ในหนทางศาสนาจะเข้าสวรรค์มากที่สุด (29.3%) รองลงมามีสาเหตุมาจากการได้รับการเชิดชูว่าแนวร่วมเป็นวิบุรุษกอบกู้เชื้อชาติ (23.5%) ต่างประเทศให้เงินทุนสนับสนุน (19.5%) ต่างประเทศสนับสนุนการผูกอาวุธ (17.9%) และมาจากสาเหตุอื่น ๆ (9.8%)